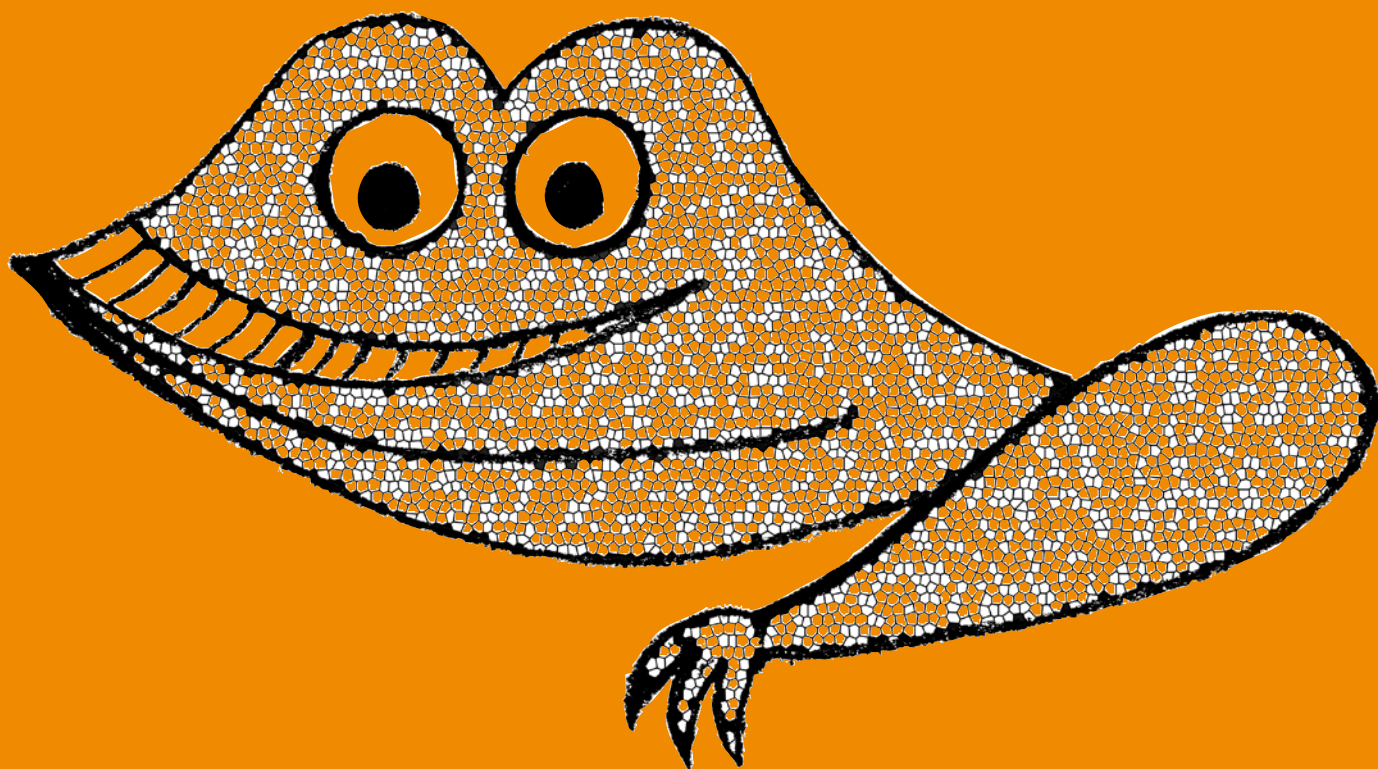

tosquiija

15

REVISTA DE VILOBÍ, SALITJA I SANT DALMAI - OCTUBRE DEL 2010

4 Troben i restauren un rellotge de sol de l'any 1665 a la façana de l'antiga Rectoria de Sant Dalmai 6 El cicle Els Dimecres a la Fresca 2010 aplega en conjunt 700 persones al pati de Can Sagrera 8 El poble de Salitja es connecta amb la xarxa municipal d'aigua de Vilobí-nucli urbà 12 Salitja - Festa Major 2010 14 Ramon Oliveras, el mestre paleta de Vilobí 28 Vilobí d'Onyar - Festa Major 2010 39 Ordenació sacerdotal de Josep Maria Viñolas Esteva 44 Coses d'abans i d'ara

tosquiija

15

octubre del 2010

Informació telefònica útil:

EMERGÈNCIES

Ambulàncies	061
Telèfon Únic d'Emergències	112
Atenció ciutadana	012
Mossos d'Esquadra	088
Bombers	085

AJUNTAMENT

Oficines municipals	972 47 30 26
Biblioteca Can Roscada	972 47 36 73
Vigilants	972 47 37 04
Jutjat de Pau (dilluns)	972 47 36 36
Registre Civil	972 47 30 26

ENSENYAMENT

CEIP Josep Madrenys	972 47 32 86
EEI 'El Patufet'	972 47 31 25
IES de Santa Coloma de Farners	972 84 21 05
La Salle de Santa Coloma de Farners	972 84 02 94
Bell-lloc de Girona	972 23 21 11
Les Alzines de Girona	972 21 21 62

SANITAT

Dispensari mèdic	972 47 37 43
Farmàcia	972 47 30 08
Hospital Dr. Trueta	972 94 02 00
Hospital Santa Caterina	972 18 26 00
CAP de Santa Coloma de Farners	972 84 12 08
CAP Güell de Girona	972 21 07 08

ACTIVITATS EXTRAESCOLARS

Club de Bàsquet Vilobí	629 01 39 47
Futbol base (A.E. Vilobí)	972 47 43 49
Funky	646 40 43 72
Mecanografia-Infomàtica Mecacentre	972 30 04 82
Acadèmia d'anglès Big Ben	620 01 01 91
Música	972 46 37 92
SAM-SAT Municipal 'El Sol'	648 00 54 59
Espai Jove	972 47 35 40
Arts Plàstiques 'El Racó de l'Artista'	606 07 56 92
Catequesi	972 47 30 42
Escacs	636 79 13 62
Classes de teatre	972 47 41 83

TRANSPORTS

Aeroport	972 18 66 00
Renfe	902 24 02 02
Teisa	972 20 48 68
Taxi (24 hores)	676 66 98 14

AVARIES

Gas (Gas Mediterrà)	93 765 74 31
Gas (RARSA)	972 468 166
Enher-Fecsa-Endesa	900 77 00 77
Prodaisa	972 20 20 78
Telefònica	1002

ALTRES

Llar de Jubilats Santa Margarida	972 47 40 46
Rectoria	972 47 30 42
Consell Comarcal de la Selva	972 84 21 61
Veterinari (Equip Veterinari)	972 47 30 06
Veterinari (Xavier Gabarró)	679 49 65 43
Renovació DNI a Girona	972 20 50 50
Els Delmes de Salitja	972 47 38 21

tosquija

Revista trimestral de
l'Ajuntament de Vilobí,
Salitja i Sant Dalmaic
Travessia Casa de la Vila, 1
17185 Vilobí d'Onyar
Telèfon: 972 47 30 26
Fax: 972 47 40 20
ajuntament@vilobidonyar.cat
www.vilobidonyar.cat

Edita: Pascual Editor
tosquija@vilobidonyar.cat

Impressió:
Impremta Pagès

Aquesta publicació està im-
presa sobre paper ecològic:
Couxé Mate de 150 gr.
Tiratge: 1.300 exemplars

ISSN: 1135-1314
Dipòsit legal: GI 439/87

Amb el suport de:

*Imatges: Un globus es desinfla i cau a Can Terror (el 24 d'agost).
Feel Good aplega 1.200 persones a Vilobí. El grup Sense Rumb
actua al carrer de Santa Margarida. La banda olotina Teràpia de
Shock desperta la Nit Jove. El club de petanca obrirà una filial a
Sant Dalmaic. Els solters i els casats fan una gran família.*

Troben i restauren un rellotge de sol de l'any 1665 en una casa de Sant Dalmai

A la façana de l'antiga Rectoria del carrer de l'Església

Primer pla del rellotge de sol de l'antiga Rectoria de Sant Dalmai, restaurat pels actuals propietaris.

L'antiga Rectoria de Sant Dalmai, situada al carrer de l'Església, és una de les cases singulars del municipi i, per la proximitat amb el volcà de la Crosa, amb les parets exteriors farcides de pedra tosca, en perfecta harmonia amb l'entorn paisatgístic, sobretot després de l'acurada restauració que en els últims anys hi ha impulsat la família propietària de l'edifici amb l'assessorament i la mà d'obra del paleta d'Aiguaviva –i persona molt vinculada als pobles de Salitja i de Sant Dalmai– Jordi Gener.

Durant la restauració, invisible sota l'arrebossat de la façana, s'ha localitzat un rellotge de sol del segle XVII, amb la inscripció JOSEPH ANY .1665. SERRA. Sobre Josep Serra, que va ser rector de Sant Dalmai en substitució de Pere Alzedar durant les dècades centrals del segle XVII, se'n pot trobar alguna documentació a l'arxiu de la Diòcesi de Girona. A primer

cop d'ull, sembla que la parròquia de sant Dalmai, en aquell temps, vivia una etapa de puixança econòmica. Sabem, fins i tot, que l'any 1665 a Sant Dalmai es va escenificar una Passió, la *Tragèdia de la Mort i Passió del Fill de Déu*, composta pel lleidatà Joan Baptista Miró.

Aspecte de la façana de l'antiga Rectoria de Sant Dalmai, amb l'imponent rellotge de sol, ara restaurat, presidint, encarat a l'hort de la finca.

Els mestres ratafiaires de Salitja celebren a Les Fonts el ritu anual de la Ratafiada

AMICS DE LA RATAFIA

Com ja és tradició a Salitja, els Amics de la Ratafia ens vam retrobar per elaborar la ratafia d'enguany; ho vàrem celebrar amb un dinar a les Fonts de Salitja.

Havent dinat es va abastar de nous, preparar les herbes que són el secret d'aquesta ratafia especial, i tot seguit es va procedir a l'elaboració amb un toc de sucre, delicadament xincol·lat pels mestres ratafiaires.

Aquest any, tornarem a participar al Concurs de la Ratafia de Santa Coloma de Farners, a veure si tenim sort i tornem a quedar entre els 10 primers.

Els Amics de la Ratafia cada any són més i es van engruixint amb l'arribada de més petits, que de ben segur també voldran seguir la tradició dels pares ja que tots s'ho esperen amb il·lusió i moltes ganes de participar i observar tot el que es fa.

Fa goig veure com pugen. Sota les ombres fres-

ques de Les Fonts s'ho van passar d'allò més bé i, els que no en van tenir prou, van acabar remullant-se a la piscina de Salitja. Els més grandets són molt actius i mai no en tenen prou!

Després de l'èxit de la Ratafiada de l'estiu a Les Fonts, la pròxima fita dels Amics de la Ratafia és fer una activitat per a l'hivern als Delmes. Els nens troben a faltar, però, poder disposar d'un parc on tots puguin jugar. El parc de l'església ha quedat obsolet, només per als més petits; el gronxador és ben bé per 'pitits', diuen.

Queda clar que, a més de la ratafia, aquí també manen els petits, que són el futur del poble. Pugen amb molta marxa i l'activitat que ells volen per aquest hivern als Delmes és tenir un parc, adequat per a totes les edats.

Esperem seguir gaudint d'aquestes trobades de la Ratafiada any rere any.

El cicle Els Dimecres a la Fresca 2010 aplega en conjunt 700 persones al pati de Can Sagrera

PAU BORRELL (TEXT I FOTOS)

Un total de 700 persones, en la seva immensa majoria públic local, van respondre a la cita estiuenca i nocturna del Pati de Can Sagrera que, aquest 2010, ha arribat a la tercera edició. El cartell (quatre sessions) del cicle Els Dimecres a la Fresca va presentar enguany una variada oferta, amb pop-rock (*La Porta dels Somnis*), humor (Pep Plaza, *el Guardioli de Crackòvia*), Cançó lírica (Maite Mer i l'Orquestra de Cambra de la Garrotxa) i teatre de comèdia (Festuc Teatre). *La Porta dels Somnis*, creadors de la cançó de tardor de tv3, ens oferiren una versió més acústica i propera a la gent dels seus èxits musicals, on no faltaren: *Plou*, *Sirena* o *L'enèsima cançó d'amor*.

El gran còmic i imitador televisiu Pep Plaza ens presentà el seu extens repertori de personatges que intervenen als populars programes *Polònia* i *Crackòvia*. Les rialles esclataren per tot el nombrós públic que omplia el Pati. La soprano Maite Mer, tornà a Vilobí després d'uns quants anys, ara però, per oferir-nos un variat concert de música clàssica, acompanyada de l'Orquestra de la Cambra de la Garrotxa, dirigida per Marcel Sabaté. La companyia lleidatana Festuc Teatre, acompanyats d'una tempesta de llamps, ens feren passar una estona entretinguda amb *El malalt imaginari*, una clàssica obra de Molière musicalitzada.

Imatges dels espectacles: (7 de juliol) Virginia, la cantant de *La Porta dels Somnis*; (14 de juliol) Pep Plaza, 'el Guardioli de Crackòvia'; (21 de juliol) Maite Mer acompanyada de Marcel Sabaté; i, (28 de juliol) un moment de l'escenificació de l'obra 'El malalt imaginari', amb actor convidat. A la fotografia final, un grup de joves espectadors locals, amb els components de *La Porta dels Somnis*.

Vilobí omple un autocar per assistir a la manifestació de Barcelona «Som una nació. Nosaltres decidim»

Més de cinquanta veïns i veïnes del nostre municipi vam omplir un autocar que va sortir de Vilobí d'Onyar per participar en la manifestació

del dissabte dia 10 de juliol amb el lema 'Som una nació. Nosaltres decidim.' A la imatge, una foto de família de tota l'expedició a Barcelona.

Sessió de benvinguda als nous residents a Vilobí d'Onyar

A càrrec de l'alcaldesa Olga Guillem i de la regidora Núria Casals va tenir lloc (dimecres, 28 de juliol) la sessió de benvinguda als nous i noves residents al municipi. L'acte es va fer a la sala de plens i va servir per facilitar informació bàsica sobre els equipaments, infraestructures i serveis dels tres pobles, així com sobre els usos generalitzats en matèria, especialment, d'ordenació viària i mediambiental. Tot seguit, es va fer una ruta pels centres d'interès del nucli urbà de Vilobí. Des de l'inici del 2010, la població al municipi s'ha incrementat en una setantena de nous veïns i veïnes.

Un petit gest

MIA MASMIQUEL I GIRÓ

En un món que té fama de ser individualista i competitiu, m'ha semblat que hauríeu de saber aquest petit relat.

El cas és que als nens de 6è del Josep Madreys de Vilobí d'Onyar, després de les moltes activitats per l'excursió de final de curs, els van sobrar diners. La proposta va ser de trobar-nos alumnes, pares i tutors per fer el comiat.

Al pati de l'escola, vàrem muntar un berenar tot informal, on no hi va faltar un petit detall per als nens i un merescut regal pels tutors. Tot i així, encara ens va sobrar 'calderilla'.

El plantejament va ser: aquests nostres fills que no els falta res, han fet un viatge amb dia extra a Portaventura, regals, despedi-

da... Amb aquests diners podríem fer alguna aportació a alguna ONG. Però difícilment tothom hi estaria d'acord. Així que ens va semblar que el més correcte seria repartir els 6 € individualment i cadascú en fes el que li semblés lliurement.

Però, aprofitant que la Núria (tutora de 6è A) passaria l'estiu treballant amb nens amb necessitats especials, a Nicaragua, vam fer la crida per qui volgués col·laborar-hi. Amb gran il·lusió vàrem veure com família rere família anava deixant la seva petita aportació, que com molt bé ens deia '...allà els diners s'estiren molt!'.

Només amb aquest petit gest, tinc la convicció que aquest episodi ha fet una mica millors els nostres fills.

Gràcies a tots!

El poble de Salitja es connecta amb la xarxa municipal d'aigua de Vilobí-nucli urbà

El delegat del Govern de Catalunya Jordi Martinoy, l'alcaldeessa Olga Guillem i el regidor de Governació Salvador Martí, fent el primer tast de l'aigua de Salitja connectada amb la xarxa de Vilobí-nucli urbà.

Moments dels parlaments de l'alcaldeessa; del tècnic de l'obra, Bartomeu Soley; i del delegat del Govern.

El delegat del Govern, Jordi Martinoy, i l'alcaldeessa de Vilobí d'Onyar, Olga Guillem, van inaugurar, el 12 d'agost, la connexió de la xarxa municipal d'aigua al nucli de Salitja. Les obres van començar el mes de maig passat i han tingut un cost de 197.628 euros, dels quals 110.492 han estat subvencionats pel Pla Únic d'Obres i Serveis (PUOSC). Les obres han consistit en la construcció d'una canonada de 1.938 metres que connecta Salitja amb Vilobí. Fins ara, l'aigua de Salitja provenia d'un pou situat a la banda nord del poble, però l'aigua tenia nitrats i la xarxa estava deteriorada. L'alcaldeessa va destacar que en el futur les quatre zones del municipi han d'estar connectades per la mateixa xarxa d'aigua, però que l'actuació de Salitja era la més urgent. També s'han aprofitat les obres per renovar una part de la xarxa de distribució.

Paraules de l'alcaldeessa de Vilobí d'Onyar, Sra. Olga Guillem, amb motiu de la inauguració de la connexió de la xarxa municipal d'aigua Salitja-Vilobí d'Onyar-nucli urbà.

Salitja (casina de l'aigua situada al pati dels Delmes). Dijous dia 12 d'agost del 2010, a les 7 del vespre.

Delegat del Govern de Catalunya,
Poble de Salitja,
Amigues i amics del municipi,

Bon vespre a tothom.

Des del punt de vista de l'abastament d'aigua, el nostre municipi s'ha dividit fins avui en quatre zones:

- Abastament de Can Terror i Can Bells
- Abastament de Vilobí d'Onyar-nucli urbà
- Abastament de Sant Dalmai
- I abastament de Salitja

Cadascuna d'aquestes zones d'abastament d'aigua conforma el que en podríem dir un sistema propi.

- Amb les seves captacions d'aigua pròpies
- Amb el seu tractament d'aigua propi
- Amb els seus dipòsits d'aigua propis
- I amb la seva xarxa de distribució pròpia.

És a dir que Salitja, per exemple, fins avui, disposava d'un pou de captació propi, anomenat "pou de Salitja", que està situat a la banda nord del poble i que, mitjançant un motor-bomba

submergit, enviava l'aigua fins al dipòsit de regulació, que està situat a sota d'aquesta casina al pati dels Delmes.

Un cop emmagatzemada en el dipòsit de regulació, l'aigua captada al pou de Salitja necessitava una cloració i, per això, es tractava en aquest mateix equipament (sota la casina del pati dels Delmes) abans de distribuir-la per la xarxa de subministrament i arribar a totes les cases.

Aquest sistema d'abastament d'aigua que ha funcionat fins avui a Salitja ens ha servit durant anys però, en els últims temps i en previsió del futur, presentava alguns problemes:

- La xarxa d'abastament d'aigua de Salitja estava força deteriorada, en mal estat, i això provocava grans pèrdues al sistema i un baix rendiment de la mateixa xarxa.

- Les aigües captades en el pou de Salitja tenien una gran quantitat de nitrats

- L'abastament d'aigua de Salitja, independent de la resta d'abastaments del municipi, no deixava cap alternativa de subministrament en cas d'incidència, per exemple, davant d'una avaria, davant les necessitats d'hidrants contra incendis o, simplement, davant del creixement previst.

De tot el conjunt d'actuacions que caldrà fer en els pròxims anys en la xarxa municipal d'abastament d'aigua, fins aconseguir que les quatre zones que us deia al començament estiguin interconnectades, fins que es garanteixin els cabals de consum diaris (també els cabals en temporada alta, els cabals preventius contra incendis i els cabals estimats per al creixement demogràfic) i fins aconseguir que la xarxa de subministrament no perdi més aigua de l'estrictament necessària, aquesta actuació a Salitja era la més urgent.

Amb l'obra que hem fet, i que avui inaugurarem:

- S'ha interconnectat el sistema propi de Salitja amb la zona de Vilobí d'Onyar-nucli urbà: és a dir, que l'aigua ja no es capta a l'antic pou de Salitja sinó dos quilòmetres més al sud.

- Amb la interconnexió, no només evitarem futurs dèficits d'aigua sinó que evitem d'una manera definitiva la qüestió dels nivells de nitrats (que fins ara estàvem resolent de manera provisional amb controls estrictes i mesures preventives en alguns moments).

- Amb la interconnexió també s'ha instal·lat un nou grup de pressió que garanteix els cabals requerits, un nou equip de cloració que compleix la normativa vigent i la instal·lació d'una nova cambra de claus per al nou equip de cloració, al costat del dipòsit.

- I la interconnexió també significa la construcció d'un tram nou de la xarxa de subministrament.

En definitiva, avui inaugurarem una millora qualitativa i quantitativa en la xarxa d'abastament d'aigua de Salitja.

Amb aquesta actuació que s'ha pogut fer gràcies al PUOSC –Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya- i al compromís i la voluntat de l'Ajuntament, i que ha costat sobre els 200.000 euros, s'aconsegueix que el subsistema de Salitja disposi d'una correcta qualitat de l'aigua distribuïda i del volum requerit per donar resposta al creixement de la població.

La Generalitat de Catalunya, el Poble de Salitja i tot el municipi de Vilobí d'Onyar, avui, ens podem sentir satisfets de la feina feta.

Gràcies per l'atenció.

I al Poble de Salitja, us desitjo una bona Festa Major aquest cap de setmana.

L'acte simbòlic de la connexió es va fer a l'entorn de la casina de l'aigua. A les imatges, l'alcaldeessa i el delegat obrint la clau de pas general; i, fent el primer tast de l'aigua, Olga Guillem, Jordi Martinoy i el veí del poble de Salitja Lluís Güell.

Club de Bàsquet Vilobí: temporada **2009-10**

Aquest article s'havia de publicar en el número anterior de TOSQUIJA, però no ha perdut interès i serveix per afrontar una millor temporada 2010-11.

*Prebenjamins
(temporada 2009-10)*

*Benjamins
(temporada 2009-10)*

Mini (temporada 2009-10)

*Cadet-Preinfantil
(temporada 2009-10)*

XEVI REGINCÓS (TOT OCI)

Ens queda lluny el mes de setembre, quan un cop recollides les preinscripcions, fem recompte i formem els nous equips de bàsquet.

En el grup dels mes grans (17 anys) vam haver de posarnos-hi abans. Només comptàvem amb 5 jugadors que continuaven i vam donar-los suport, així que durant l'estiu vam començar negociacions amb el Club de Bescanó per arribar a una fusió Vilobí-Bescanó. El resultat ha estat excel·lent, amb en Bruce d'entrenador que ha aconseguit molt bona relació entre ells i els ha portat a quedar primers de Lliga Júniors nivell B (territorial federat de Girona).

Amb els Preinfantils (13 anys), també van canviar les coses, ens vam haver de federar amb l'esforç que això suposa per al Club i per als jugadors i les famílies, ja que quan entres a la Federació tot és més 'seriós', arbitratges, fitxes, taules amb carnet, horaris... Al davant amb en Xevi Regincós també han aconseguit un bon resultat quedant quarts de la Lliga, que és molt més del que ens esperàvem.

I tornem a parlar de campions, els Mini (12 anys), amb molt d'esforç i esperit de lluita, han superat el petit trasbals que va suposar l'anada de tres companys a reforçar els Preinfantils, quedant primers i campions de la Lliga del Consell Comarcal de la Selva i també de les fases territorials, tot això amb el suport i la direcció de l'Albert Alberca.

Els Prebenjamins (8-9 anys) han millorat molt. Entre en Xevi i en Manel van aconseguint que els nens vagin deixant l'individualisme, compartint el joc, passant-se la pilota... Aprendre mica a mica a ser un equip. Gràcies a això, també han aconseguit bons resultats: tercers de Lliga (Consell Comarcal de la Selva).

En Bruce també porta els Benjamins (6-7 anys), que no fan Lliga però continuen participant a les trobades on, un dissabte de cada mes, fan dos-tres partits, per anar entrant en el procés de competició. Aquest any la trobada a Vilobí va ser el mes de febrer, amb una gran participació d'equips, amb un total de 150 nens i nenes, això vol dir que va venir molt de públic (pares, mares, avis, germanets i altres), entre 300 i 400, de diferents pobles: Sils, Bescanó, Vidreres, Caldes de Malavella, Girona... L'alegria dels nens es veia reflectida tant quan eren a la pista (intentant anar tots a una darre- ra la pilota) com quan rebien el premi per participar, un lot de productes per reparar les energies gastades.

Volem agrair molt especialment els que van fer possible que la trobada fos un èxit: Ajuntament, fàbrica de Sant Dalmai, Cacaolat, Haribo, Carnisseria Boada, Agrobotiga el Forn, Novavenda, Ca la Joana, Caixa Girona, Banc Popular i Consell Comarcal, i sobretot cal tenir en compte l'esforç dels pares dels Benjamins i també a tots els pares

i mares que en l'anonimat col·laboren i ajuden perquè aquest Club funcioni: delegats d'equips, Junta... Gràcies!

A part dels partits i Lliga, també vam organitzar un sopar per Nadal, en què cada nen portava part del sopar. Grafitis, música, jocs i cotilló despedien el trimestre i l'any.

Juntament amb els Vilobí Màgics, vam organitzar la retransmissió del Madrid-Barça en pantalla gegant, que també va ser una bona festa. Volem agrair molt la participació de: Perruqueria Marta, Carnisseria Marcel, Supermercat Novavenda, Els Lloba-

tons i de l'Ajuntament. A part de totes aquestes entitats que han col·laborat en aquestes activitats, hem comptat també amb el suport de Boada Porcel, Taller Llorenç, Vivers Colom, Farmàcia Puigvert, Jordi Casas i Luxury & Resort (Rafael Villalba).

Amb l'arribada de la primavera van venir les Colònies, que són el premi de la temporada. Aquest any van anar a Can Muxach, a Brunyola. Bàsquet, jocs de nit, orientació, equitació, pilota, i sobretot..., convivència, que és el millor record que es poden endur els nostres fills. I encara queda participar en el Ludibàsquet i el dinar cloenda, que aquest any promet molt, amb partits de pares i tot.

Arribem a final de temporada molt contents dels partits i activitats organitzades, convençuts una vegada més que a part dels grans resultats esportius obtinguts, hem guanyat, tant nens com pares i entrenadors, en valors, respecte i convivència...

Fin la temporada que ve!

Júnior (temporada 2009-10)

10 anys de ioga a Vilobí, Salitja i Sant Dalmai

ROSA Mª SALVAT
(PROFESSORA DE IOGA PER L'AEPY)

El temps passa però seguim fent salut, cada dilluns i dimecres a dos quarts de 10 de la nit als barracons està tothom convidat a provar-ho. També ens trobareu a Estanyol els dimarts i dijous a 1/4 7.

Practiquem el *hatha ioga*, a través de les *asanes* (postures), per enfortir i revitalitzar no sols la musculatura i articulacions sinó també els òrgans vitals (fetge, pulmons, ronyons...) de tot el cos,

El ioga tranquil·litza el sistema nerviós i aporta calma a la ment.

La pràctica de les *asanes* amb la correcta alineació del cos i la màxima concentració amb les accions, aporta consciència a tots els racons del cos i

fa que la nostra ment no es dispersi, esdevenint així una meditació dinàmica, per relaxar finalment tot el nostre ésser.

El ioga és una aportació contra l'estrès, el cansament, mal d'esquena, etcètera, i en definitiva ens ajuda a viure millor.

Vull fer un molt i molt especial agraïment a aquelles persones que han fet possible mantenir la pràctica en aquets deu anys, sobretot a les alumnes i als alumnes de Vilobí, Salitja i Sant Dalmai que han mantingut regularitat i entusiasme, tant si fa calor com si fa fred, segurament degut a què el foc intern ens encoratja envers la pràctica en equip.

El pavelló polivalent de Sant Dalmai acull una Festa Major de Salitja amb pluja

La postil·la “en cas de pluja tots els Actes se celebraran al pavelló de Sant Dalmai”; enguany no va quedar només com una nota al marge del programa de la Festa Major de Salitja. Segons dades de l’observatori meteorològic del Mas Bes, durant el mes d’agost van caure sobre el poble de Salitja 102,4 litres d’aigua per metre quadrat; així, és del tot comprensible que l’organització de la Festa Major 2010 decidís, amb bon criteri, traslladar els actes a l’interior del pavelló polivalent de Sant Dalmai. La programació, centrada els dies 13, 14 i 15 d’agost, es va iniciar, no obstant això, el dissabte anterior (dia 7), amb la IV Trobada de cotxes clàssics que sí que es va poder celebrar a la plaça Major. El sopar de festa major i el ball de festa a càrrec de Ferran, ja van tenir lloc (divendres 13 al vespre) al pavelló. La xxxii edició del Concurs de

Cançó no estava programada enguany per al 15 d’agost, com és tradicional, sinó que es va avançar al dissabte (dia 14). A la pàgina següent hi ha la crònica del Concurs. Abans del Concurs, al matí, hi va haver el Triatló Sprint i, després del Concurs, a partir de la mitjanit, la xx edició del Pinxorokibirra amb els grups: *El Nota*, *La Banda del Yuyu* i *la Kinky beat*. El darrer dia de Festa Major (diumenge 15) es va despertar amb el Bicicròs a Les Fonts, els jocs i el taller d’estampació de gorres i, amb participació del grup Bímec, la missa solemne. A la tarda, les sardanes amb la cobla Santa Maria de Blanes i el *Play-back* i el cinema van tancar els actes programats. Els organitzadors de la Festa Major van fer públic l’agraïment a l’Ajuntament de Vilobí d’Onyar per poder disposar del pavelló i, a l’associació Els Llobatons per la cessió del material necessari.

CRÒNICA GRÀFICA

La rosinca Rusó Sala amb 'La meva terra' guanya el xxxii Concurs de Cançó de Salitja

Enguany es va haver de celebrar al pavelló de Sant Dalmai per la pluja

La cantautora de Roses Rusó Sala va guanyar dissabte (dia 14 d'agost) el 32è Concurs de Cançó de Salitja amb el tema *La meva terra*, i va trencar anys de domini dels grups de pop rock, que s'havien imposat en les últimes deu edicions. Sala va conquerir Salitja amb una cançó mediterrània, acompanyada únicament d'una guitarra acústica. El segon lloc del concurs de Salitja va ser per al grup de Sarrià de Ter i la Celleria Pulpopop, amb *Vull voler voler*, que van interpretar amb una posada en escena molt original. El tercer va ser el terrassenc Estúpida Erikah, amb *Tres acords per la balada de Joan Matraca* i el premi popular se'l van endur Cesk Freixas i Sílvia Montells amb *Mudança*. El concurs es va haver de celebrar al pavelló de Sant Dalmai

La meva terra

Rusó Sala - Roses (Alt Empordà) lletra:
Rusó Sala
música: Rusó Sala

*Si un dia pares per ma terra
terra que veu néixer el Sol,
no t'oblidis de passar-li
la mà pels seus cabells d'or.
No t'oblidis de passar-li
la mà pels seus cabells d'or.
La meva terra es refresca
de bon matí prop del mar,
cap als vespres jeu a l'ombra
dels braços d'un oliver.
Cap els vespres jeu a l'ombra
dels braços d'un oliver.
Amb la meva terra hi juga
un visitant vingut del Nord:
Tramuntana escampa boires!
i passions per l'horitzó!
Tramuntana escampa boires!
i passions per l'horitzó.
Una nit d'ombres serenes,
vora l'aigua, bevent sal,
vaig emprendre el meu viatge
seguint la línia del mar.
Vaig emprendre el meu viatge,
seguint la línia del mar.
Si un dia pares per ma terra
terra que veu néixer el Sol,
no t'oblidis de passar-li
la mà pels seus cabells d'or.
No t'oblidis de passar-li
la mà pels seus cabells d'or.*

A la imatge de dalt, fotografia de família de tots els guanyadors en la xxxii edició del Concurs de Cançó de Salitja. A la fila de baix: 1er premi (Ajuntament de Vilobí, Salitja i Sant Dalmai): la cantautora Rusó Sala amb la cançó 'La meva terra'; 2on premi (Poble de Salitja): el grup Pulpopop amb la cançó 'Vull Voler Volar'; 3er premi (Fruitex S.A.): un dels components del grup Estúpida Erikah amb la cançó 'Tres acords per la balada de Joan Matraca'; i el Premi Popular (Comissió de Festes): Cesk Freixas i Sílvia Montells amb la cançó 'Mudança'.

Més informació a la pàgina web <http://concurs.salitja.com>

Ramon Oliveras presenta trenta anys de concursos de paletes en noranta maquetes

L'èxit de públic fa que l'exposició es prorrogui una setmana més

Ramon Oliveras Turón, nascut a Vilobí (1943), ha estat el gran protagonista de l'exposició de la Festa Major 2010 a Can Roscada. Sota el lema *Ramon Oliveras, el mestre paleta de Vilobí*, l'exposició es va inaugurar el dissabte dia 4 de setembre amb l'assistència de més de dues-centes persones, i tot i que estava previst mantenir-la oberta fins al diumenge 12 l'èxit va fer allargar una setmana més la instal·lació. L'exposició reunia 90 maquetes, 80 plànols, fotografies i les reproduccions en miniatura d'un concurs de paletes i d'una façana per conèixer com treballaven els paletes fa cinquanta anys, amb figures fetes per l'ocasió a càrrec de l'artista malgratenc Miquel Solís. Reproduïm a continuació una entrevista amb Ramon Oliveras, les paraules de l'alcaldesa Olga Guillem pronunciades amb motiu de la inauguració i algunes de les imatges que es van poder veure a l'exposició.

Moment de la inauguració a Can Roscada, el dissabte dia 4 de setembre, de l'exposició 'Ramon Oliveras, el mestre paleta de Vilobí'.

Foto: Joaquim Puigvert

—Per què et diuen Ramon Cristòfol?

—«Perquè vaig néixer a can Cristòfol, allà a vora el cementiri, anant cap a Santa Margarida. De vegades, “—aquest aviat haurà d'anar cap a can Cristòfol...” s'ha sentit a dir.»

—Quin són els primers records que tens de l'ofici?

—«Quan encara anava a estudi, devia tenir tretze o catorze anys, el meu pare em pregunta “—Què vols fer, tu?” i li responc “—Jo? paleta”. I el meu pare ja li va dir a en Pitu [el pare de Joan Busquets] “—No necessites pas cap treballador?”, que li diu “—Ah, sí, potser sí, més endavant”. I un dia, anant a portar la llet amb el carretó per allà l'escorxador, en Pitu em diu “—Demà ja pots venir”. Em presento allà i, tu cap aquí, tu cap allà, i tu, Ramon, vas a cal Mestre, amb en Lluís Ceret. I encara sembla ara que sento la

seva dona [d'en Pitu], la Rossita, que diu: “—Aquest nen!” i, “Sí, sí, aquest nen!”. Jo tenia catorze anys. I en Lluís Ceret, que era el paleta més gran de l'empresa, tindria trenta-quatre o trenta-cinc anys, no en tindria pas més, jo el veia vell. Imagina com ha canviat, això.»

—I cap a cal Mestre, la casa del carrer Madrenys que, casualment, aviat es restaurarà per convertir-la en Oficina de Turisme Comarcal...

—«És una casa que encara aguanta i em penso que el quarto de bany encara existeix. Aleshores jo no sabia pas fer res. Me'n recordo com si fos ahir.»

—I des del dia aquell, sense parar...

—«No record pas haver parat mai. Els manobres, abans, eren gent de pagès i, “—Mira, la setmana que ve podràs venir dos dies...” a mi no em va passar.

Des que vaig començar, sempre, sempre, sempre, seguit, seguit.»

—**A la teva família hi havia hagut algun precedent de l'ofici de paleta?**

—«No. El meu pare feia de pagès, el meu avi igual. Jo havia d'ajudar a casa, a munyir, al que fes falta. Anava a treballar i després, quan arribava a casa, encara havia d'ajudar. No és com ara, no.»

—**Quan vas començar, com era un dia de cada dia?**

—«Abans s'anava més tanquil. A l'hivern es començava a les nou. Es feien vuit hores i, a l'estiu, se'n feien deu, ...a partir de l'abril. Es dinava més tranquil, es feien dues hores per dinar. Quan anàvem a treballar fora, cap a Brunyola, portàvem la carmanyola, i si treballàvem per aquí, dinàvem a casa. Els dies es feien llargs. A mi m'agradava més anar cap a Girona o a llocs que hi hagués ambient. Quan anaves a Brunyola sempre pencaves fort, perquè com abans acabaves millor, i a veure l'endemà cap a on et feien anar. Sempre m'esperava on em tocava anar demà, perquè es feien molts *remiendos*...»

—**Cases no?**

—«No. I, quartos de bany, poc que en sabia fer ningú. Quan se sabia que algú havia fet un quarto de bany ja semblava qui sap què. A les cases s'hi feia una comuna.»

—**Però a la primera feina que vas fer a la casa del Mestre hi vas fer un quarto de bany...**

—«Sí, allà sí. Però no se'n feien gaire, eh. Comptats. Després ja vam començar a fer alguna casa, per exemple les dues cases besones del carrer de Sant Narcís.»

—**Els materials que fèieu servir no eren els d'ara. Quins eren?**

—«Calç i *lentu*, perquè pòrtland em penso que encara no n'hi havia. Hi havia un material que se'n deia *lentu*, que era molt fort, també; però en va venir una partida de dolent i després ja va sortir el pòrtland, no sé quins anys devia ser, això. Es teballava molt amb calç, després ja van començar a sortir Pegoland i altres productes.»

—**En una maqueta en què reproduïx diverses feines de l'ofici s'hi veu una bastida feta amb fustes i cordes. Com es podia construir una casa sense les màquines actuals?**

—«Amb corrioles, cordes. Els muntacàrregues anaven buscats. En una casa que vam anar a fer a Girona, al carrer de la Rutlla, va ser el primer muntacàrregues que vaig veure, quan ja tenia divuit anys, penso que l'acabaven d'estrenar. Tal com es veu a la maqueta: un piló de calç a terra, una pala i anar remenant.»

—**Quanta gent calia per fer una casa?**

—«Depèn. Un parell de paletes, un manobre. I dos anys. Els paletes començaven fent els fonaments, pujar parets, sostres, enguixar..., els paletes ho feien tot. Del començament a l'acabament,

L'ofici de paleta fa cinquanta anys, recreat per Ramon Oliveras i Miquel Solis.

Fotos: **Albert Sala**

Han fet parella amb Ramon Oliveras en els concursos de paletes: Lluís Codina, Josep Ribas Coll, Lluís Boada (pare) i Lluís Boada (fill).

els paletes ho feien tot, és diferent d'ara, que comencen la casa per la teulada: un cop feta l'estructura ja es posen teules. Abans era més divertit, l'ofici de paleta, perquè quan feies una casa anaves pujant, anaves pujant, feies quartos de bany, cuines...; el paleta sabia fer de tot, ara no, ara els comptaries amb els dits d'una mà els paletes que ho sàpiguen fer tot. Hi ha paletes que no saben cobrir, que no saben enguixar ja fa molts anys; ara tot són especialistes i el paleta posa totxanes i poca cosa més.»

— **Quin era l'equip bàsic del paleta?**

— «La bicicleta (i més endavant la moto) amb les eines penjades a l'esquena. Paleta, escarpa, maceta, nivell, el regle de cinc pams..., cadascú es comprava les eines. Amb el fil del plom ho lligaves a l'esquena i bicicleta i anar marxant. I el dinar..., anava així, això. En alguna casa et donaven el dinar, o berenar, o alguna beguda a mig matí..., això depèn de les cases, eh. Hi havia de tot.»

— **Com va anar que l'any 1981 comencessis a participar en els concursos de paletes?**

— «De concursos de paletes, abans no se'n feien gaire. Va ser un dia sopant a Can Ginesta, era l'època de fires, que en Joan Busquets em diu "—Per què no vas a concursar a Girona?" Fins i tot em va dir "—Per què no hi vas amb en Codina?" En Lluís Codina viu a

Vidreres i fa anys va plegar de fer de paleta perquè patia mal d'esquena.»

— **I cap a Girona a concursar...**

— «Vàrem anar-hi, amb en Codina. Ens va semblar que ho havíem fet molt bé, però no vàrem fer cap premi. Abans només es feia un concurs a l'any, per Fires de Girona. L'any següent, amb en Codina dèiem que era tot tongo i ell va decidir no venir. Jo treballava amb en Ribas [Josep Ribas Coll] i li vaig dir que "—Si no vol venir en Codina hi anem jo i tu, si vols?" I mira, vàrem fer el primer premi. I aleshores ja t'engresques.»

— **Segon concurs en què participaves i ja el primer premi...**

— «Sí. I ara hi vaig amb el fill d'en Ribas, en Josep Ribas Muntada. Amb el pare Ribas hi vaig anar cap a deu anys. També he anat a concursos amb en Jordi Gener, d'Aiguaviva. I amb en Lluís Boada, amb el pare i amb el fill, que són de Brunyola però viuen a Bescanó.»

— **Només anàveu a concursar a Girona?**

— «Primer a Girona. Després vam començar a anar a Roses; a Barcelona, a Construmat, també hi vàrem anar un any. Amb en Ribas fill és amb qui hem anat a més concursos, una pila, i ho fa millor que jo. En els concursos hi consta paleta i manobre, però de manobre no n'hi ha pas cap, tot són paletes. De vegades que penses que te'n sortiràs bé, però hi ha vegades que va molt just, i

si fossin dos paletes no hi hauria res a fer.»

—**Com és un concurs de paletes?**

—«Hi ha els organitzadors, que t'avisen si ja hi has anat en alguna edició anterior, però la primera vegada, per exemple a Màlaga, que fa un parell d'anys que hi anem, vam haver de fer una mica de curriculum, van voler saber si ja havíem anat a d'altres concursos... Aquest és el concurs més important d'Espanya i no volen pas que hi vagi qualsevol.»

—**Cal preparar-se bé?**

—«Una parella de concursants està formada per un paleta i un manobre i, si has de viatjar, cal preparar el viatge. Si és a prop, no cal, perquè a voltes qaunt més et prepares pitjor. S'han de portar les eines. Arribes allà, passen llista, et donen els plànols, et donen un quart o mitja hora per mirar-te'ls, i a començar. Quan es comença el material està tot preparat i el concurs sol durar quatre o cinc hores. Després hi ha format un jurat qualificador, amb un arquitecte, un aparellador, un paleta, depèn; i també hi ha un jurat honorífic, amb alguna autoritat o amb algun representant de l'organització. Hi ha molta gent que potser no sap ni que existeixen els concursos de paletes. I d'altres que potser saben que se'n fan però no saben on es fan. Sovint ho he d'explicar.»

—**Quan et dones els plànols ja veus si en el concurs aniràs bé o no?**

—«De vegades és una mica dubtós perquè ho has d'executar de seguida. De vegades t'hi has de trencar les banyes. Normalment, de material en sobra, però hi ha llocs en què te'l donen just i si se't trenca una peça ja l'has feta.»

—**Un dels principals enemics deu ser el temps...**

—«El jurat més seriós, per mi, és el de Màlaga, que et donen cinc hores, la peça que s'ha de fer ja l'han feta abans i saben que es pot fer, just però que es pot fer, i el que no acaba ja queda desqualificat, diguéssim. Si fas servir porexpan (el suro blanc) també quedés desqualificat. No vull pas dir que els concursos d'aquí no es facin bé, però he trobat moltes vegades que t'allarguen el temps. És a dir, diuen que s'acaba a la una, i si veuen que no acabes o que només ho

Han fet parella amb Ramon Oliveras en els concursos de paletes: Jordi Gener i Josep Ribas Muntada (dues fotos). A la imatge inferior, la figuració '28 parelles a punt de començar un concurs de paletes'.

ha avabat una parella, ho allarguen mitja hora més. Aleshores és una malifeta, perquè tu haguessis anat més a poc a poc i hi haguessis fet més bé. Això no hauria de passar i passa molt sovint. És un mal sistema, que a Màlaga no passa.»

—El porexpan per què desqualifica?

—«Hi ha llocs que no et diuen res i, si has de fer una volta o fer aguantar una estructura, marques i talles el porexpan i fas aguantar-ho bé. Però no hauria d'estar permès, n'hi ha que en porten i n'hi ha que no en porten... S'hauria de treballar bé, amb fulloles, amb regles, amb material reglamentari, no amb porexpan.»

—Quina és la construcció més difícil amb què t'has enfrontat?

—«El que passa és que si una peça és difícil per un ho és per tots, i si és fàcil per un ho és per tots. Però difícil difícil, aquesta última mateixa que vam fer a Banyoles ho era bastant.»

—Després dels concursos, a casa teva, encara repeteixes la feina fent la maqueta, altra vegada seguint el plànol...

—«Jo hi disfruto fent les maquetes, però hi ha una mitjana de vuit hores per cada peça, eh, per noranta peces. I el material. Capricis.»

—Signes els teus treballs amb una granota. D'on ve la granota?

—«A mi sempre m'ha agradat dibuixar. Una vegada una nena em va dir que el mestre li havia posat de deures dibuixar una granota.» —Per què no em dibuixes una granota? em va dir. I em va sortir això. I sempre més he fet això. Aquesta és la història de la granota i la faig servir per signar. Aleshores tothom sap que he passat jo per allà.»

Paraules de l'alcaldeessa, Sra. Olga Guillem i Pujol, amb motiu de la inauguració de l'exposició 'Ramon Oliveras, el mestre paleta de Vilobí'

Can Roscada, dissabte dia 4 de setembre del 2010 (12 h)

Autoritats,
Amigues i amics,
Benvolgut Ramon.

Avui inaugurem una exposició important. Una exposició d'homenatge a un home de Vilobí, nascut a Vilobí, resident a Vilobí i, laboralment i professionalment sempre vinculat a Vilobí.

Us parlo d'en Ramon Oliveras, conegut també com a Ramon Cristòfol, perquè és fill de Can Cristòfol de Vilobí, la casa on va néixer l'any 1943.

Us parlo d'en Ramon Oliveras, com diu el lema d'aquesta exposició, 'el mestre paleta de Vilobí'.

A Ramon Oliveras, l'ofici de paleta li ve de quan tenia 13 o 14 anys, quan el seu pare li va preguntar què volia ser i ell li va contestar que volia ser paleta.

Dit i fet. El pare d'en Ramon Oliveras, sabent que el fill volia ser paleta (i no pagès, que

a casa d'en Ramon eren de pagès) es va anar a trobar amb en Pitu Busquets (que aleshores, en els anys cinquanta, ja tenia engegada l'empresa de construcció) per si necessitava algun treballador.

—«Demà ja pot venir», li va contestar en Pitu Busquets (que com sabeu, era el pare d'en Joan Busquets, el que ha estat alcalde de Vilobí d'Onyar fins ara farà un any).

En Ramon Oliveras, com us deia, aleshores devia tenir 13 o 14 anys.

Segons sembla, la dona de Pitu Busquets, la Rossita, en veure que aquell noi et començava a treballar, va pronunciar una frase que en Ramon encara recorda com si fos dita avui mateix: —«Aquest nen!»

Doncs «aquest nen!», aquell nen, va començar a fer de paleta l'any 56 o 57 i, des d'aleshores, no recorda haver parat mai. És veritat que es va jubilar l'any 2008, però ja veieu que aprofitant la jubilació ens ha preparat l'exposició amb algunes peces originals (com l'escena d'un dia de feina que hi ha a la finestra) al costat de les maquetes que són el testimoni de més de cinquanta anys d'ofici.

Quan va començar, en la família d'en Ramon Oliveras no hi havia precedents de l'ofici de paleta. En Ramon mateix, els primers anys de fer de paleta, tornant a casa al vespre havia d'ajudar a munyir i altres ocupacions obligades a pagès.

La primera obra en què va treballar en Ramon, el primer dia de feina, va ser a la Casa del Mestre (del carrer Madrenys). És una casa que actualment està en desús però que, ben aviat, recuperarem per a l'ús públic amb una

Oficina de Turisme Comarcal. Doncs en aquella casa, en Ramon va fer-hi els primers lavabos, a la Casa del Mestre, fa més de mig segle, en una època en què de lavabos no se'n feien gaire i no totes les cases tenien lavabos.

Passejant per Vilobí trobem diverses mostres de l'obra feta per en Ramon Oliveras. Per exemple, les cases bessones del carrer de Sant Narcís, la Font de l'Ou a la zona de pícnic del camí bicipeatonal d'accés a Can Terrer, el pilar salomònic de la rotonda de l'Escorxador, i la rajoleria ornamental de l'església de Sant Esteve de Vilobí, amb l'escut papal presidint.

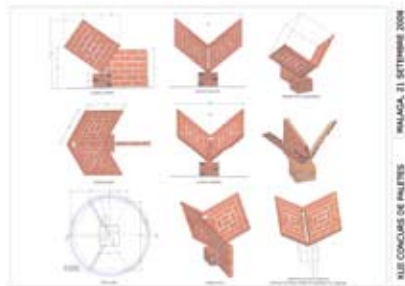
Entre els anys 70 i 80, alguns ho recordareu, s'exposaven per Nadal a l'Ajuntament o la Rectoria els pessebres d'en Ramon Oliveras, amb maquetes de guix de les ermites i els temples locals i, el primer any, amb la maqueta del volcà de la Crosa, en uns moments en què corria el rumor que el territori del volcà seria ocupat per un circuit de motor.

A banda de tots aquests exemples prou visibles hi ha una gran quantitat d'obra feta per en Ramon en edificis particulars. Fins i tot hi ha una finca a Can Bells en què el propietari, agraït amb la gran quantitat de feina de paleta que hi va fer en Ramon Oliveras, li va dedicar una plaça: la plaça de Ramon Oliveras.

A partir de l'inici dels anys 80, en Ramon Oliveras va començar a participar en els concursos de paletes. Després d'un sopar a Can Giesta, en Joan Busquets li va dir que per què no es presentava al concurs de paletes organitzat a Girona per Fires. Era l'any 1981. En Ramon Olive-

Plànol cedit per Construccions Busquets S.L. i, maquetes, fotografiades per Albert Sala.

ras, fent parella amb en Lluís Codina, s'hi van presentar. I no van fer cap premi.

Però l'any següent en Ramon Oliveras hi va tornar, aquesta vegada fent parella amb en Josep Ribas Coll. I van fer el primer premi. Des d'aleshores, les participacions d'en Ramon Oliveras en els concursos de paletes es compten per premis. Ha assolit un curriculum espectacular com a guanyador de concursos de paletes i ha voltat, entre molts altres llocs per Girona, Campllong, Roses, Banyoles Barcelona (el concurs del certàmen Construmat) i, en les últimes edicions, també participa (i guanya) en el concurs de paletes de Màlaga (el més seriós de tots, segons sembla).

En Ramon Oliveras ha fet parella per als concursos de paletes amb en Lluís Codina i amb en Josep Ribas Coll, i, també, amb en Jordi Gener (de Vilablareix), amb en Lluís Boada pare i fill (que són de Bescanó) i amb el fill d'en Josep Ribas Coll, en Josep Ribas Muntada, amb qui fan parella en els últims anys i en l'actualitat.

En aquesta exposició podem contemplar els plànols i les maquetes dels concursos de paletes que en Ramon Oliveras, en parella, ha participat (i en la majoria dels casos fent el primer premi o el segon premi). Són desenes de maquetes fetes amb els mateixos materials d'obra. Desenes

d'hores de feina. Una autèntica joia que avui tenim la sort de reunir a Can Roscada.

A banda de mestre paleta, en Ramon Oliveras és un artista. En Ramon us sabia fer una casa de dalt a baix, com les que es feien abans (no com les d'ara, que són cases que gairebé es pot dir que es comencen per la teulada). I també us sabia dibuixar una xemeneia, una escala de cargol o una granota.

Un dia, una nena a qui li havien posat de deures el dibuix d'una granota, li va demanar a en Ramon Oliveras que li dibuixes una granota:

I en Ramon Oliveras va dibuixar la granota, la que després ha usat sempre per signar la seva obra.

En l'equip bàsic del mestre Ramon Oliveras hi ha la les eines: la paleta, l'escarpa, la masseta, el regle de cinc pams, lligades i penjades a l'esquena amb el fil del plom. Ho podeu veure en aquesta reproducció a escala.

L'esperit creatiu, la sensibilitat artística i la bicicleta (tants anys el mitjà de transport dels paletes) els podeu veure sobre aquestes taules i en aquestes parets.

Segur que els ulls de la granota ens ajudaran a mirar amb deteniment cada peça, a gaudir amb cada treball.

Dono per inaugurada aquesta exposició.

Gràcies Ramon Oliveras

Gràcies a totes i a tots per la vostra atenció.

Ramon Oliveras,
el mestre paleta de Vilobí

EXPOSICIÓ A CAN ROSCADA
DEL 4 AL 12 DE SETEMBRE

El Festival dels pares (30 de juliol), ballant el 'Waka-Waka' dalt de l'escenari, al Pati de Can Sagrera

Els campus de Pas d'Funk d'aquest estiu 2010

Enguany, des de Pas d'Funk varem començar un nou repete per a l'estiu: oferir dos campus, un de *funky* i un altre de multiesport, per a la mainada i els joves d'entre 3 i 16 anys dels pobles de Vilobí, Salitja i Sant Dalmai.

Aquest projecte organitzat per la nostra entitat esportiva i amb el suport de l'Ajuntament i del Consell Esportiu de la Selva pretenia omplir el buit educatiu que tenien els pobles durant l'estiu. Moltes famílies no disposaven d'un servei prou ampli que els permetés deixar els seus fills i filles fent una activitat durant tot el dia, als matins, o a les tardes o, fins i tot, a dinar en funció de les necessitats de cadascú i del dia a dia.

Per aquesta raó, sota la petició de l'Ajuntament vam ampliar els nostres serveis i cada família tenia a la seva disposició dos campus amb activitats molt diverses durant l'última setmana de juny, el mes de juliol, la primera quinzena d'agost i la primera setmana de setembre.

Els més menuts del campus tenien les seves pròpies

instal·lacions als antics mòduls de la llar. A més, disposaven de piscines al pati on podien refrescar-se i jugar cada dia.

Els més grans disposaven del pavelló, els patis del col·legi, el gimnàs i el menjador. També, disposaven de dues piscines per a refrescar-se i anaven a banyar-se a la piscina de Salitja dues vegades a la setmana.

Els participants del campus de funky aprenien *funky*, *breakdance*, balls brasilers, balls llatins i feien preparació física. Els del campus multiesport feien iniciació esportiva amb jocs i activitats motrius i practicaven diferents esports: el bàsquet, el futbol, el rugbi, l'atletisme, etcètera. Els dinars els fèiem a Can Xevi i ens agradava molt anar-hi perquè el menjar era deliciós i, a més, ens mimàvem molt i, si una cosa no t'agradava, doncs t'ho canviaven.

Els divendres eren els dies de més gresca perquè tots els grans, tant els de *funky* com els de multiesport, ens ajuntàvem i fèiem activitats comunes. El primer divendres vam fer una bicicletada nocturna fins a Sant Dalmai. Era

Imatges del Festival dels pares, amb protagonisme de dansants, de monitors i, òbviament, de mares, pares i familiars.

A la imatge superior, noies i nois del campus practicant el Pitch and Putt. A la imatge central, quasi cent bicicletes arribades de Vilobí davant la fàbrica de galetes Trias de Santa Coloma de Farners. A la imatge inferior, quatre monitores, d'esquerra a dreta: la Remei, la Maria, l'Anna i la Laura.

Fotos: **Fèlix Sánchez**

oberta a tothom que hi volgués prendre part i ens hi vam trobar una bona colla. Va ser una gran experiència per a tots i totes!

Un altre divendres vam anar tots en bici a Santa Coloma de Farners. Va ser al·lucinant veure quasi 100 bicicletes juntes anant cap a Santa Coloma. Van acompanyar-nos alguns pares en bici i d'altres ens ajudaven amb els cotxes o, com el pare de l'Aleix, ens obrien camí amb el quad. En Fèlix portava el cotxe escombra. Tots portàvem la samarreta del campus i encara era més *guai* veure tot de puntets grossos movent-se. Va passar de tot pel camí: caigudes, cansaments, rodes rebentades, cadenes fora...; en fi, tot el normal en una bicicletada, però vam arribar a Santa Coloma i, allà, vam fer un descans visitant la fàbrica de les galetes Trias. Eren boníssimes! Ens vam refer anant al lavabo i bevent aigua fresca.

Després, vam anar al parc de Sant Salvador i vam fer un recorregut per la riera. Alguns tenien por, d'altres cridaven, relliscaven...; va ser molt emocionant! Vam dinar i seguidament ens vam anar a banyar a la piscina de Santa Coloma. La vam tenir per a nosaltres una hora i va ser genial. Finalment, ens vam menjar un ge-

lat i vam tornar amb les bicis cap a Vilobí.

Durant el camí ens va acompanyar una suau pluja d'estiu que va anar genial per a refrescar-nos, perquè aquells dies feia molta calor. Vam arribar cansats però els pares ens esperaven i va ser molt reconfortant.

El tercer divendres vam fer una patinada fins a Salitja. Va ser també espectacular veure tants de patinadors junts, i després de banyar-nos a la piscina ens vàrem quedar a sopar i dormir al pavelló de Sant Dalmaí. Vam fer tornejos esportius i un munt de jocs de nit. Vàrem anar a dormir molt tard i a l'endemà estàvem tots molt, però que molt, cansats; però clar, ningú volia perdre's res. Tot eren sensacions noves!

Entresetmanat tothom treballava molt perquè estàvem preparant el Festival pels pares. Vam fer teatre, coreografies i balls. Ho vam repetir una i una altra vegada fins que tot va estar a punt i ben organitzat. La cançó que ha tingut més èxit ha sigut el *Waka-Waka*, que tothom va aprendre a ballar i es va convertir en la cançó dels campus.

A vegades, plegàvem tard i els pares ja impacients s'empipaven perquè ens esperaven per anar a dinar. D'altres ocasions feien tard tornant a peu de la piscina

perquè...: hi anàvem a peu! Tothom ha après a ser molt valent!

Un altre divendres vam anar a Girona amb autocar. Vam fer caiac. Al principi ens feia una mica de por perquè no és tan fàcil com sembla: alguns van xocar amb els arbres, d'altres amb les plantes o no sabien girar, després ens vam llançar amb l'armilla salvavides pel corrent. Va *molar* moltíssim! També vam fer tir amb arc i jocs; vàrem anar a banyar-nos a la piscina de Girona, que era enorme i la teníem per a nosaltres solets; vam visitar el Museu del Cinema... Un altre cop va ser fascinant i vam tornar a quedar molt cansats però satisfets.

El dia del festival tothom estava molt nerviós perquè això d'actuar davant de tanta gent fa una mica de por, però al final ens ho vam passar molt bé i ens van felicitar perquè els pares i amics s'ho havien passat molt bé. En acabar, vam marxar a dormir al campament que havíem muntat als Delmes. En total hi havia 25 tendes! Vam jugar i jugar fins ben tard i a l'endemà tornàvem a estar molt cansats, però orgullosos, i també tristos perquè s'acabava el campus del juliol.

El comiat no ens va agradar a cap de nosaltres, però els campus continuaven i amb els

nens i nens de l'agost vam preparar una rua que vam fer pels carrers de Vilobí i que va ser molt divertida. Vam ballar molt a la plaça Nova i, després, ens en vam anar a la cabana que havíem contruït a prop de l'ermita de Santa Margarida un dia que hi vàrem anar en bici.

A la cabana, vam posar espelmes i torxes perquè era fosc, vam fer un berenar i vam explicar contes. Ens ho vam passar molt bé, a la nostra cabana. És tan maca! Ens hi haguéssim quedat a dormir però era massa precipitat, si bé la Remei va dir que quedava pendent per a l'estiu vinent; així, doncs, segur que ho farem, perquè si la Remei diu que una cosa es pot fer, sempre busca la manera de fer-ho.

No us he parlat del monitors i monitores. Tots i totes són professionals i els encanta la seva feina. Al campus ens ho hem passat genial amb en Christian, la Maria, en Diego, l'Ivan, en Marc, l'Anna, la Carol, la Laura, la Susanna i, també, amb tots els ajudants que feien pràctiques: la Tània, l'Alba, la Laia i la Judith.

Tots junts hem compartit experiències que mai oblidarem. Us donem les gràcies i us hi esperem l'estiu que ve amb moltes més emocions.

Prepareu-vos!!

Els campus de Pas d'Funk han fet bellugar el cos a molta gent durant aquest estiu del 2010

L'estiu màgic del casal del Big Ben a Salitja

L'esplanada dels Delmes de Salitja convertida en una zona d'acampada, en una de les activitats més completes, tant per als responsables del casal d'estiu del BigBen com per als nens i nenes participants. Les altres fotografies corresponen a diverses activitats practicades aquest estiu.

BIGBEN ACADEMY

Benvolguts amics i amigues,

Com tots i totes ja sabeu, aquest estiu el casal d'anglès, que ha tingut lloc als Delmes, ha dut a terme tot un seguit d'activitats per a nens i nenes d'edats

compreses entre 3 i 12 anys. Aquestes activitats han estat preparades i planificades amb molta dedicació per tal de poder cobrir totes expectatives i les necessitats dels nostres participants.

Pels més grans del casal, algunes de les activitats amb més èxit han estat les sortides que es van fer a Water World (parc aquàtic de Lloret de Mar) i a Aquadiver (parc aquàtic de Platja d'Aro). En nom de tots els monitors que vam assistir-hi, volem felicitar a tots els nens i nenes que van participar en aquestes sortides ja que el seu comportament va ser exemplar i tots vam poder gaudir de les baixades pels tobogans!

Destacar també una altra activitat realitzada amb aquest grup: l'acampada als Delmes. Aquesta activitat ens va oferir una molt bona oportunitat per tal de conèixer-nos els uns als altres en un entorn ben diferent. Els nens i nenes van gaudir molt de les activitats preparades i van participar en tot moment de forma molt activa. Suposem també que els pares en van quedar molt contents, ja que tots els nens i nenes devien dormir quasi tot el dissabte!

Pel que fa als més menuts del casal, cal ressaltar, entre d'altres activitats, el Picnic en el qual tots hi van poder convidar al seu millor acompanyant: el seu peluix o joguina preferida!. Aquesta activitat també va tenir una resposta extraordinària per part de tots aquells que van venir.

No obstant, no podem oblidar la visita de varies persones molt estimades:

- La Mercè (mestra de la Llar d'Infants de Vilobí d'Onyar), que va venir a veure'ns per tal de passar una estona magnífica cantant i fent activitats amb ella i les altres monitores.

- La Kath, (mestra de l'acadèmia Big Ben) amb qui els nens i nenes van poder formar part d'un conte explicat en anglès.

- La Gemma (professora dels tallers de pintura que es fan a Salitja) també va col·laborar explicant un conte que va ser interpretat pels nens i nenes construint un trencaclosques gegant amb pintura de dits! .

Finalment, també cal recordar a uns col·laboradors

molt especials: en Pau i la Judit que els van explicar un conte interactiu per tal que tots i totes en poguessin formar part.

Amics i amigues aquest ha estat un estiu màgic, amb molts bon moments viscuts, malgrat que no ens és possible plasmar-los tots en aquestes línies. Tallers, piscina, jocs d'aigua, pintura, etc.; tots ells rebuts molt positivament per part dels participants.

La veritat és que volem felicitar a tots els components d'aquest casal, tant l'equip educatiu com els participants, és a dir, els nens i nenes que

en van formar-ne part, per totes les bones estones que hi vam passar i per deixar-nos amb ganes de repetir-ho!

Hola a tothom,

Som les noies de l'Acadèmia d'Anglès Big Ben de Vilobí d'Onyar i ens adreçem a tots vosaltres per tal de fer-vos saber que durant aquest curs 2010-2011 oferim classes d'anglès diferents per als vostres fills i filles i també per a vosaltres.

Els cursos disponibles són:

- **PER BEGGINERS (PRINCIPIANTS):** *Volem fer classes per a nens i nenes que no han fet mai anglès fora de l'escola a través de jocs i cançons, classes on no han d'escriure ni comprar/fer llibre. Les classes són únicament per potenciar la parla i l'entendre la llengua per cada alumne/a.*
- **PER ALS MÉS VETERANS:** *Per als nens i nenes que ja fan anglès amb nosaltres, oferim fer classes només d'speaking (parlar en anglès) i lectura per tal de millorar la pronunciació, la facilitat de paraula en aquesta llengua, la fluïdesa dels nens/es que ja en saben una mica i també enriquir el vocabulari adquirit.*

Per tant, volem oferir una possibilitat a tots aquells nens i nenes que tinguin ganes d'aprendre un idioma tan proper com ens és l'anglès, facilitant-los el camí en tot moment i sobretot passant una bona estona amb la mestra (nativa de Gran Bretanya) i els companys/es.

Els preus seran de 20€/mes per als alumnes de Big Ben i de 25€/mes per als alumnes nous. Els horaris a escollir són: una hora a la setmana de 12 a 1pm o bé de 5.15 a 6.15pm.

- **PER ALS ADULTS:** *Per als més aventurers de tots vosaltres, us oferim classes per poder viatjar amb més facilitat de paraula i per aconseguir moure's tant per aeroports, com estacions d'autobusos, anar de compres, al metge, de restaurant..., el que faci falta!*

El preu mensual del curs és de 70€ amb el material inclòs. Per a gent de més de 50 anys, fem el 5% de descompte sobre el preu mensual. Per a gent de més de 60 anys, fem el 10% de descompte sobre el preu mensual. Si teniu fills/es que ja vénen a l'acadèmia, també aplicarem el 5% de descompte.

Per a TOTS els alumnes nous (de qualsevol dels cursos) hi ha el preu de 40€ de la matrícula del curs (quantitat a pagar només el primer curs).

Qualsevol dels cursos començaran el mes d'octubre.

Per a més informació, podeu trobar-nos al 620 01 01 91 (si no contestem, podeu deixar el missatge a la bústia de veu i us trucarem el més aviat possible) o bé a bigbenacademy@hotmail.com

US HI ESPEREM!!!

L'Espai Jove, un espai de nous ciutadans

La participació dels joves amb noves idees per al creixement del municipi

+ informació:

Espai Jove de Vilobí, carrer Girona, 7

telèfon:

972 47 35 40 o 636 95 58 60

correu:

joventut@vilobidonyar.cat

web:

[http://webspobles.ddgi.cat/sites/vilobidonyar/Pages_Left-](http://webspobles.ddgi.cat/sites/vilobidonyar/Pages_Left-Menu/joventut.aspx)

[Menu/joventut.aspx](http://webspobles.ddgi.cat/sites/vilobidonyar/Pages_Left-Menu/joventut.aspx)

<http://www.vilobidonyar.cat>

Laboratori, universitat, circ romà, pavelló..., són alguns dels conceptes que ens agradaria que definissin l'Espai Jove de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmaí.

Tot i que d'entrada pot semblar que estem dient bestieses sense sentit, l'Espai Jove és un equipament on es desenvolupen diverses accions com investigar, provar, aprendre i practicar. D'aquesta manera, el jovent es forma com a ciutadà amb la finalitat d'esdevenir capital humà i social. Així doncs, aquests conceptes no semblen tan estranys.

Dins l'Espai Jove s'hi realitzen una sèrie d'activitats socials comunicatives i d'exposició de vivències, les quals es poden comparar amb el concepte d'un circ romà, escenari en el qual entraven en conflicte sobre l'arena diverses forces. En aquest sentit, la participació dels joves ha de ser exposada i atrevida en la construcció de noves idees per al creixement del municipi.

Amb aquesta idea de joves com a ciutadans (més enllà de com a joves) volem potenciar polítiques inclusives i no fragmentades per col·lectius. Som conscients que els i les joves

es troben en una etapa amb unes especificitats i necessitats exclusives i pròpies. Entenent que les polítiques de joventut no són exclusives per joves, però sí principalment orientades a ells i elles, des de l'Espai Jove volem donar resposta a aquestes necessitats sense oblidar la interacció amb la resta de la ciutadania.

Som conscients que per aconseguir tot això cal tenir una proposta flexible que s'adapti als canvis socials i que sigui més efectiva i rellevant. Això fa que hi hagi projectes i propostes que van canviant, apareixent, desapareixent. La pròpia història del recurs ens ho evidencia.

Què hem fet fins ara?

Els darrers trimestres s'ha fet una programació buscant la implicació dels i les joves en l'organització i execució de les activitats. Hi ha iniciatives que no s'han acabat de portar a terme, s'han hagut de definir o posposar degut al nivell d'implicació.

A partir d'aquí, alguna de les accions i activitats fetes des de l'Espai Jove han estat:

- Tallers de salut amb el grup de 6è de Primària de l'Escola Josep Madrenys.
- Espai obert de ludoteca per joves: on el local de l'Espai Jove està obert gairebé totes les tardes. Aquí hi trobem futbolí, billar i jocs de taula.

- Cicle de xerrades i tertúlies orientades especialment a pares i mares del jovent.

- Excursions puntuals: excursió a Port Aventura i descens de barranc.

- Taller de sexualitat per joves majors de 18 anys.

- Curs per conèixer un instrument: la bateria.

- Curs d'estiu orientat a joves de 12 a 14 anys per treballar el concepte de grup. Dins aquest curs s'han fet excursions, tallers, colònies, escalada, anar a pescar, sopars, una expedició a la Crosa...

Ha estat durant tot aquest procés que hem estat conscients i hem pogut avaluar i detectar quines són les nostres debilitats i què caldria millorar per poder-nos plantejar noves accions:

- La difusió: s'ha de donar a conèixer les accions que es fan, la informació ha d'arribar a la ciutadania, aquesta ha de ser clara i sintètica.

- La motivació de determinats col·lectius, adequar i facilitar iniciatives en què la diversitat dels i les joves s'hi identifiquin i participin, però que també s'impliquin.

- La participació en activitats i iniciatives socioculturals del municipi.

Per altra banda, el recull d'aportacions i avaluacions dels participants: pares i mares, polítics i tècnics han estat bàsiques per poder definir quines són les iniciatives a desenvolupar i de les que en fem una primera proposta simplificada:

- Tallers a l'Escola Josep Madrenys amb el grup de 6è de Primària.

- Activació de l'apartat de l'Àrea de Joventut de la web de l'Ajuntament per tal que esdevingui un canal més de difusió de les polítiques de joventut municipals.

- Creació d'un bloc de l'Espai Jove que esdevingui un espai de reflexió i interlocució.

- Convocatòria d'una taula participativa per a joves de 1er i 2on d'ESO per a elaborar una proposta d'activitats (previsió a finals de setembre).

- Espai Ludoteca juvenil tres tardes a la setmana: tardes de jocs (billar, futbolins, jocs de taula, etcètera).

- Programació de cursos i tallers que neix de la demanda dels propis joves: guitarra, bateria, baix, dibuix mural, comunitats en xarxa..., és una programació que neix a partir de la demanda dels propis joves. (Inici dels cursos de música a partir de gener).

- Tallers i xerrades obertes a tota la ciutadania orientades a conèixer més de prop la realitat dels joves i entorn a temes com el Facebook, el consumisme i la diversitat.

- Cessió dels diferents espais de l'Espai Jove per grups de joves amb interès de crear i desenvolupar iniciatives socioculturals. (Actualment hi ha dos grups de música que l'utilitzen per assajar i el club d'escacs per trobar-se i fer cursos).

- Suport a iniciatives sorgides dels propis joves del municipi. Estem treballant per dur a terme assajos oberts amb formats de concert, guerra de pintura (*paintball*), participar en la cavalcada de reis i muntar una matinal d'orientació pel municipi.

La presentació (3 de setembre) del programa de la Festa Major i del 'Llibre de la Festa Major 2010' va tenir a Can Sagrera i va comptar amb la intervenció de la regidora de Cultura, Mercè Sais, i del regidor de Festes, Fèlix Sánchez, juntament amb tres dels responsables de la publicació: Lluís Ball-Ilosera, 'Pitu' Borrell i Josep Borrell Bueno. Es va donar la paraula als representants de les entitats i associacions organitzadores d'actes inclosos en el programa i es va fer una acurada presentació del Llibre que, enguany, inclou una portada a càrrec de la dissenyadora vilobinenca instal·lada a Corea del Sud Núria Hereu. El Llibre (78 pàgines, de les quals 49 en quatricomia) s'ha repartit a totes les cases del municipi.

Una trentena de participants es van aplegar a l'Espardenyabuti (5 de setembre), que va caminar cap a La Sarreda i va tornar per Can Terrer. El punt nutritiu es va fixar al restaurant L'Empalme, sota una ombra agraïdíssima.

II CURSA AMERICANA TROBADA DE CLÀSSICS AMERICANS

CRÒNICA GRÀFICA

Victòria dels dalmaiencs Gerard Garcia Güell (categoria Open) i Gerva Cañas (categoria 65cc) en la II Cursa Americana de Vilobí d'Onyar

Crònica especial / MOTO CLUB VILOBÍ D'ONYAR

La segona edició de la cursa Americana de motos de Vilobí d'Onyar es va disputar al circuit de Can Patllari el diumenge dia 5 de setembre de mans del Moto Club Vilobí d'Onyar. Aquesta prova puntuable per al campionat de Girona de curses americanes es va disputar amb una gran participació de pilots i amb unes condicions del terreny magnífiques gràcies al moto club.

Un gran nombre de pilots en les categories 50cc, 65cc, 85cc, Júnior i Open van participar en aquesta cursa americana.

A la categoria 50cc, Gerard Congost va demostrar amb un gran talent que era el guanyador a les dues mànigues, emportant-se la victòria seguit de Pol Oliveras i Gerard Comellas.

A la categoria 65cc, Gervasio Cañas, corredor del poble, va pujar al primer esglaó del pòdium sumant dues victòries consecutives a les mànigues corresponents, seguit de Silver Gómez i Gerard Gómez.

En 85cc, Artur Navarra s'emportà la victòria a les dues mànigues, seguit pels seus rivals i amics Sergi Cassany i Marc Robert Fontanet, que van haver

de lluitar fins a l'última volta per saber quin seria l'ordre del pòdium.

En Júnior, Oriol Viñas s'emportà el millor temps als entrenaments cronometrats. Amadeu Franquesa aconseguí el primer lloc a la primera màniga, seguit per Oriol Cassany i Miquel Lluch. En la segona màniga Oriol Viñas, que havia tingut problemes a la moto, s'emportà la victòria seguit per Miquel Lluch i Amadeu Franquesa. Finalment, la carrera va ser guanyada per Amadeu Franquesa, que amb un primer i un tercer s'emportà la victòria seguit per Miquel Lluch i Oriol Cassany.

En Open, Gerard Garcia Güell, corredor del poble, s'emportà la victòria aconseguint els dos primers llocs en les respectives mànigues, seguit a una bona distància per Pau Botelle, que va afiançar-se el segon esglaó seguit per Carlos Cañadas Cozar, que va realitzar una gran cursa.

La competició va gaudir d'un gran públic que va disfrutar amb totes les curses, dels més grans als més petits. Gràcies a l'Ajuntament de Vilobí d'Onyar i a tots els col·laboradors que han fet possible aquesta cursa.

Encapçalant la pàgina Gerard Garcia Güell. En aquesta columna, en Gerard i en Gerva Cañas, vistos per Pau Borrell; i en Gerva, dalt del pòdium, amb els trofeus de vencedor de la categoria 65 cc.

L'alcaldesa Olga Guillem defensa el «dret a decidir» en el discurs de l'Onze de Setembre

La bandera de Catalunya hissada al balcó de l'Ajuntament mentre s'interpreta l'himne nacional: el regidor de Governació Salvador Martí; la pubilla i l'hereu 2009, Sandra Roca i Mark Rühle; i l'agent més veterana del Cos de Vigilants, amb uniforme de gala. Foto: **Joaquim Puigvert**

Per tercer any consecutiu al nostre municipi, l'Onze de Setembre ens apleguem davant la façana de l'Ajuntament per a hissar la bandera de Catalunya.

Vilobí d'Onyar s'afegeix a l'Onze de Setembre amb un acte institucional i ciutadà. Un acte que, entre totes i tots, hem incorporat a la tradició local.

Un país normal ha d'exhibir amb orgull la seva bandera, i té dret a col·locar-la amb tota la solemnitat i l'honor que es mereix en els llocs més reresentatius. Aquest és l'esperit de l'acte institucional i ciutadà d'avui: hissem la bandera de Catalunya al balcó de l'Ajuntament de Vilobí d'Onyar com a símbol de la nostra voluntat compartida de ser catalans, de ser una nació.

Les institucions i el poble de Catalunya, al llarg dels anys, hem convertit l'Onze de Setembre en jornada de record i homenatge d'aquells qui van lluitar i donar la vida per la llibertat del nostre país.

Actualment, a més d'una jornada per al record i l'homenatge, l'Onze de Setembre també és una Diada amb esperit reivindicatiu i d'unitat.

L'any passat i fa dos anys, si ho recordeu, les reivindicacions que plantejàvem es concretaven en tres punts: Estatut, finançament i dret a decidir.

En matèria d'Estatut ja no ens trobem encallats en el mateix punt que ens trobàvem l'any passat i l'altre, a l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional.

Per tercer any consecutiu i per primera vegada des que Olga Guillem és l'alcaldesa, Vilobí d'Onyar ha celebrat l'acte institucional d'hissada de la bandera de Catalunya al balcó de l'Ajuntament amb motiu de l'Onze de Setembre. Convé recordar que, per acord del Ple, només la bandera catalana oneja permanentment al balcó de l'Ajuntament. L'acte, aquest 2010, ha servit també per a inaugurar de manera oficial la balconada que dona a la plaça Nova.

Paraules de l'alcaldesa, Sra. Olga Guillem, durant l'acte institucional amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya

Vilobí d'Onyar, 11 de setembre del 2010 (plaça Nova, 12 h)

Benvolguts convilatans i compatriotes, veïns i veïnes dels pobles de Vilobí, Sallitja i Sant Dalmai,

En el moment de la lectura del poema maragallà, els rapsodes Rosa Bosch i Miquel Teixidor, amb Lluís Ball-Ilosera (subjectant una bandera estelada); en segon terme, l'alcaldesa Olga Guillem i el primer tinent d'alcalde Lluís Boada.

La més important de les lleis pròpies de Catalunya, l'Estatut, que el vam aprovar al Parlament, el vam aprovar en Referèndum i fins i tot el van aprovar les Corts espanyoles, a hores ja sabem que no cap a la Constitució. Ens han estat fent perdre el temps.

En matèria de finançament, malgrat el vigent acord d'un nou sistema de finançament, a nivell d'estat, per a totes les autonomies de règim comú, es mantenen l'asfíxia econòmica de la Generalitat i l'espoli de Catalunya, encara més en una època de crisi econòmica mundial.

L'asfíxia econòmica de la Generalitat és tan dimensionada que fins i tot el conseller d'Economia del Govern de Catalunya ha anunciat que es retira i ja li busquen recanvi. L'asfíxia econòmica del nostre país és tan dimensionada que el dèficit fiscal de Catalunya acumula cada any més de deu mil milions d'euros. Podem dir, i no ens equivocarem, que l'Estat espanyol no és un bon negoci per a Catalunya.

Quant al dret a decidir, des de la Transició, a finals de la dècada dels setanta, tot el catalanisme polític defensava el dret a l'autodeterminació com a dret irrenunciable de Catalunya.

Han passat més de trenta anys de democràcia i, en lloc d'estar més a prop de l'exercici del dret a l'autodeterminació, sembla que n'estem més lluny. Paradoxalment, ara se'ns diu que el dret a decidir tampoc no cap a la Constitució.

Però en la societat catalana, i en molts municipis, la

defensa de l'exercici del dret a decidir va prenent cada dia més força. Entenem que és un dret democràtic fonamental.

A Vilobí d'Onyar mateix, el dia 28 de febrer del 2010, més de 800 veïns i veïnes del municipi, aproximadament un 35 % dels cens electoral, van participar en una consulta ciutadana, realitzada en locals públics, amb acord unànim del Ple del Consistori, i en una demostració evident de què el dret dels catalans a decidir democràticament sobre el futur de Catalunya és possible.

A partir d'ara, els tres punts de la nostra històrica reivindicació es resumeixen en el lema «Som una nació. Nosaltres decidim», el mateix lema que ens va unir com a país, unitàriament, el passat dia 10 de juliol.

La bandera catalana, amb cinc faixes grogues i quatre faixes vermelles és una de les més antigues d'Europa, és símbol de Catalunya i ens identifica com a catalans, un poble amb personalitat pròpia i voluntat de ser.

Igual que en altres balconades d'Ajuntaments de Catalunya, a Vilobí d'Onyar la bandera catalana oneja, majestuosa, cada dia de l'any.

En la nostra Diada Nacional de l'Onze de Setembre hissarem la bandera mentre sonen les notes d'Els Segadors.

Des del nostre petit municipi de la Selva, a favor d'una Catalunya reivindicativa i unida.

D'una Catalunya lliure, rica i plena.

Visca Catalunya!

Lectura d'un poema de Joan Maragall

A proposta de l'alcaldesa Olga Guillem, abans del discurs institucional es va fer lectura del poema *Oda a Espanya*, de Joan Maragall. Els rapsodes van ser Rosa Bosch i Miquel Teixidor. Prèviament, el veí Lluís Ball-Ilosera va llegir aquest text introductori: «La Plataforma Vilobí Salitja Sant Dalmaï Decideix ha cregut convenient que en la Diada Nacional de Catalunya es fes avinent tant com mai la idea que va animar a fer la consulta de poder decidir sobre la independència de Catalunya, sobretot ara que hem patit la retallada de la sentència del Tribunal Constitucional. Ha semblat que el poema *Oda a Espanya*, de Joan Maragall, el poeta més important del Modernisme, resumeix bona part del nostre esperit tot i haver-la escrit fa 112 anys junt amb d'altres poemes sobre la perspectiva de la política catalana de principis de segle xx. La va escriure veient la mort inútil dels soldats catalans a la guerra de Cuba, prova d'encetar en català un diàleg entre Catalunya i Espanya, els diu unes quantes veritats: que són antiquats i que cal que es modernitzin i mirin cap al futur, si no, Catalunya s'haurà de fer independent. 'Adéu Espanya' n'és l'estrofa final.»

Vilobí inaugura la travessia de Joaquim Puigvert

Uneix el carrer de Girona i la plaça Nova entre l'Ajuntament i l'antic Can Daunis

El Ple de l'Ajuntament celebrat el dia 27 de maig del 2010 va acordar per unanimitat aprovar la denominació Travessia de Joaquim Puigvert a la travessia situada entre la plaça Nova i el carrer de Girona (i entre l'Ajuntament i l'antic Can Daunis. La inauguració de la travessia, en un acte molt emotiu, va ser el dia 11 de setembre

Paraules del Sr. Joaquim Puigvert amb motiu de la inauguració de la travessia de Joaquim Puigvert i Pastells.

Vilobí, (nucli urbà) Dissabte dia 11 de setembre del 2010, a les 6 de la tarda.

Ami, mai m'han agradat gaire els discursos. Quan de petit feia una entremaliadura, el meu pare, que era molt dialogant, em deixava escollir entre una bona plantofada o un sermó i jo solia contestar: si és curt, un sermó.

Dit això, com que avui tinc l'obligació de dir quatre paraules, procuraré almenys no allargar-me gaire.

Jo no crec que mereixi tenir el meu nom en lletres de motlle per les parets, a no ser que la meva vinculació amb Vilobí sigui mèrit suficient.

Les meves pel·lícules documentals dels anys cinquanta, el valor més gran que tenen és el moment en

què foren fetes. Era el moment just per recollir uns oficis i unes maneres de viure i treballar que s'anaven perdent. Això ho he vist a mida que han passat els anys i, al valor d'interès local, s'hi han afegit valors etnogràfics més generals.

Quant als films experimentals, les vaig fer dintre casa, per aprofitar les nits d'hivern quan encara no hi havia televisió al poble.

Ara bé, quan passi sota la placa amb el meu nom, més que un homenatge a la meva persona, la veuré dedicada a familiars que segurament ho haurien merescut més que jo: el meu avi Vidal Puigvert, la meva mare Àngela Pastells, el meu pare Rossend Puigvert, i la meva esposa Carme Solà.

El meu avi, Vidal Puigvert, arribà de mestre a Vilobí l'any 1892, va exercir-hi fins que es va jubilar. i va morir-hi el 1936. Era un home molt seriós i meticulós; a casa els documents i escriptures antigues estan transcrits al català del seu puny i lletra, i hi ha unes flors de cera de color fetes per ell el 1890 a Navata. La seva primera escola a Vilobí estava situada on ara hi ha el Bar de la Plaça. Un dels últims vilobinencs que encara assistí a la seva classe fou en Joan Liri, el pare d'en Llorenç, i m'ex-

plicava que quan els castigava a l'escola es venjaven anant a robar les maduixes del seu hort. El meu avi encara va veure estrenar les escoles noves, avui velles, cap als anys 20.

El meu pare, Rossend Puigvert, fou farmacèutic de Vilobí des del 1910, ara fa cent anys, fins cap als anys 50. A la seva primera època de farmacèutic, encara la gent pagava les medicines amb les 'conductes': mitja quartera de blat o el que fos, a final d'any. Eren temps de balances i morters per preparar totes les medicines i aquest sistema quedà obsolet amb l'aparició de les primeres especialitats.

També fou un home molt vinculat al poble, bon catalanista i dialogant. Tant és així, que en èpoques de mogudes polítiques com els anys 30, quan els d'esquerres volien res dels dretes el buscaven a ell com a intermediari i viceversa. Era un gran lector i tenia una bona biblioteca i, a més de la fotografia, s'entretenia a la rebotiga amb un aparell de ràdio que començà a muntar quan encara no hi havia electricitat a Vilobí i amb ell seguí les notícies de la guerra europea del 14, de la Dictadura de Primo de Rivera i l'apoteosi de la proclamació de la República el 1931, amb el menjador de casa ple de gent.

La meva mare, Àngela Pastells, arribà a Vilobí de

mestra cap als anys 20 i va morir-hi l'any 1991. A vegades a la seva classe hi assistien un centenar d'alumnes i no cal donar detalls de la seva feina ja que moltes dones de Vilobí i pobles veïns, avui a la tercera edat, encara se'n recordaran. L'any 1989, quan acomplí els cent anys, es reuniren a casa moltes exalumnes, algunes de més de vuitanta anys.

I no voldria acabar sense anomenar també la meva esposa, Carme Solà, que quan jo filmava les primeres pel·lícules, a vegades tenia de carregar amb la feina de casa i de la farmàcia. A més, també m'ajudà en els films experimentals, fets a casa les nits d'hivern. Al cap i a la fi, aquestes pel·lícules de dos o tres minuts són 'la mare dels ous', ja que són les que estan fent la volta al món.

De totes maneres, però, calm 'tornar al Born', en aquest cas Vilobí. Dono les gràcies a la Corporació Municipal que m'ha fet aquest honor de posar el meu nom a un carrer i, també, a Ramon Oliveras, que ha col·locat les rajoles i les ha reajuntat amb tanta cura que semblava un metge al quiròfan en una operació a cor obert.

Però, tornant al municipi, tinc de dir que quan passí pel meu carrer jo el veuré dedicat a les persones que he citat abans i que segurament s'ho mereixien més que jo.

A les imatges: Ramon Oliveras insertant a la paret la placa amb el nom de la travessia; l'alcaldesa i Joaquim Puigvert, descobrint oficialment la placa; el nombrós públic congregat escoltant el relat històric narrat per Puigvert durant la seva intervenció; i el regidor Salvador Martí, custodiant la placa a les oficines municipals.

A la imatge, la pregonera i l'alcaldesa al balcó de l'Ajuntament, vistes per Joaquim Puigvert. En aquesta pàgina i les que vénen a continuació, pel valor literari que té, reproduïm el pregó sencer pronunciat per Dolors Garcia i Cornellà el dia 10 de setembre i, els marges de les pàgines, els il·lustrem amb diverses escenes viscudes durant els dies de la Festa Major de Vilobí d'Onyar.

L'escriptora Dolors Garcia i Cornellà converteix el pregó en un conte històric i fa una lloança del Vilobí actual "un lloc increïblement bell per viure i ple de persones amables"

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE VILOBÍ D'ONYAR

*Dolors Garcia i Cornellà
Espectora i veïna de Vilobí d'Onyar
10 de setembre de 2010*

Molt bona nit a tothom: senyora alcaldessa, senyores i senyors regidors, veïns i veïnes, amics i amigues, parents i parentes, coneguts i saludats.

Em fa molta il·lusió tornar a pujar al balcó del meu poble en un acte tan especial, com és el d'encetar la Festa Major. Quan l'alcaldesa em va proposar fer el pregó d'aquest 2010, de seguida em va venir a la

memòria el pregó d'ara fa disset anys quan, morta de nervis i de por, vaig pujar aquí mateix a dirigir-vos quatre paraules. I dic quatre, perquè no en van pas ser gaires més. Si us haig de ser sincera, amb la mà de gent interessant i valuosa que tenim al poble, no tenia gaire clar que avui hi hagués de tornar, però l'alcaldesa em va exposar les seves raons: ets una dona i em fa molta il·lusió que aquest any sigui una dona, em va dir, exportes el nom de Vilobí a pertot on vas i vull que les noves generacions de nens i de nenes que puguen ara et vegin aquí dalt. I ho va rematar dient: és el meu primer any

com alcaldessa i m'agradaria molt que fossis tu. Què havia de dir, pobre de mi? Vaig dir que sí. Però que consti que ho vaig dir també plena d'orgull i d'emoció.

I perquè aquesta nova generació de nens i nenes ho entenguin tot, he decidit explicar-los, explicar-vos, un conte. Cosa que, d'altra banda, és de les úniques coses que sé fer, i encara no estic segura de fer-ho prou bé.

Mireu. Imagineu-vos que avui hem reulat molts i molts milers d'anys enrere, moltíssims. I que no som un poble sinó una tribu, una tribu de les que hi havia abans. De fet, i amb tot el meu respecte cap a les tribus d'abans i els pobles d'ara, no som pas tan diferents. A les tribus també hi havia una persona que manava, que procurava que tothom complís les normes i que al poblat no hi faltés de res, i unes altres que l'ajudaven; unes que anaven a caçar, que ara seria com anar a treballar; unes que cosien vestits; unes que cuinaven; unes que pintaven les coves; unes que construïen eines; unes que curaven els malalts o ajudaven a néixer les criatures; unes que elaboraven les pocions medicinals, com els farmacèutics d'ara. Per cert, deixeu-me donar la meva enhorabona més sincera al nostre farmacèutic de tota la vida, en Joaquim Puigvert, a qui demà se li dedicarà un carrer per tota la seva trajectòria tant professional com artística. També hi havia els bruixots que dirigien els rituals perquè la gent se sentís confiada i segura, bruixots que ara agafarien formes diferents, i els veuríem vestits de periodistes, de polítics, d'intel·lectuals o de líders religiosos. I no ens podem oblidar de les persones que ensenyaven als més joves les coses que sabien, i que vindrien a ser els nostres mestres d'ara.

A les tribus, com als nostres pobles, també hi havia avis i àvies, pares i mares, fills i filles.

Fa milers i milers d'anys, hi havia el mateix sol que ens escalfa a nosaltres; sortia la mateixa lluna que veiem ara; i també plovia, nevava o feia vent.

Ho veieu, com no són pas tan diferents, el món del poble i el món de la tribu? Sí, d'acord, no tenien internet, ni televisor, ni telèfon. Però, de què ens serveix tenir tot això si arriba una nevada com la d'aquest març passat, que tira els pals de la llum a terra i ens quedem vuit dies a les fosques? A les fosques i sense poder rentar la roba, ni guardar el menjar a la nevera, ni fer-nos un cafè, ni fer servir el minipímer, ni torrar-nos el pa, ni escalfar la casa. Sort que, com els de la tribu, també tenim unes persones que vetllen per nosaltres i que van fer mans i mànigues perquè no ens quedéssim a les fosques per sempre més!

Els homes i les dones de la tribu també celebraven festes, com nosaltres. I segurament les aprofitaven per revisar les coses noves que havien fet o construït els últims mesos. Qui sap si, un dia, es van posar la mar de contents per haver aconseguit una plaça nova, com nosaltres aquest any. I el dia de la festa tothom comentaria: fixa't, que maca, la plaça nova, ara sí que els menuts podran jugar tranquils, sense tenir por dels llops!

Nosaltres, aquí, no en tenim pas, de llops, si de cas algun senglar de tant en tant. Els nostres llops d'ara, els que poden amenaçar la pau d'unes criatures gronxant-se o jugant a pilota, podem dir que són els cotxes, o les motos que van massa de pressa. I aquesta plaça d'ara això ho ha previst. I està molt bé que sigui així.

Però —sempre hi ha algun però—, m'imagino algú de la tribu comentant: jo hi hauria deixat una mica més de verd, a la plaça nova, ja veus! I un altre potser diria: i jo hi hauria deixat algun pam de terra, tu, perquè els petits juguessin i s'embrutessin. Però llavors vindrien els que manen i dirien: no es pot pas fer content a tothom. I això és ben cert.

Els de la tribu, dèiem, també feien festes, segur. I es passaven molts dies cuinant els millors àpats, fregant el terra de les coves perquè tot quedés ben net i polit, i traient la pols de les pintures de les parets.

Així, quan arribessin els convidats de les tribus del costat, ho trobarien tot a punt.

I el dia de la festa es rentaven la cara, es pentinaven, es mudaven i sortien a passejar. Potser també convidaven a algú perquè els digués quatre paraules i encetés la festa, que és el que faig jo ara mateix.

I m'emociono pensant què deuria dir aquell convidat, segurament enfilat a dalt d'una pedra, i no pas en un balcó tan bonic com aquest. Potser repassaria els seus vincles amb la tribu, el seu trajecte personal amb aquella gent i les seves vivències.

Si fos jo, el convidat per encetar la festa de la tribu fa milers i milers d'anys, hauria de dir que vaig aterrar al poblat vint-i-sis anys enrere, amb dues criatures molt petites, i que de seguida vaig trobar un ambient molt acollidor i amable, molt tranquil, molt còmode per viure-hi. I que un dia els meus fills van arribar a casa i em van explicar que al sostre de la cova on aprenien els secrets de les lletres i de les ciències, és a dir, al sostre de l'escola, hi vivia un drac. I que em van venir unes ganes incontrolables d'escriure la història d'aquell drac, que vaig anomenar drac de Bagastrà, i que, des d'aleshores, no he parat d'escriure més i més històries, fins al punt que aquest any ja en fa vint-i-cinc que escric sense parar. Són, per tant, un munt de llibres que han nascut, han crescut i s'han escampat arreu des d'aquesta terra, perquè mai no he pogut escriure res fora d'aquest paisatge i d'aquests escenaris.

També els diria que, amb tants anys, m'han passat coses molt bones i algunes que potser no ho han estat tant. Però que sempre es recorden més les bones, sempre! I que, temps enrere, vaig ajudar també a muntar una festa com aquesta, i que m'estava fins a la matinada servint beguda i menjar a l'altra banda de la barra. I que agraeixo l'esforç i la feina de l'associació d'ara que tira endavant la festa, malgrat les retallades i els temps de crisi que vivim.

També em vaig posar en una aventura que combinava la passió d'escriure amb les ganes de fer poble: la revista Tosquiya, una de les coses que m'ha donat més satisfaccions de totes les que he fet aquí.

I que, quan era jove, bé, vull dir més jove que ara, també vaig formar part del clan dels homes i les dones que regeixen la vida dels aprenents de ciència i de lletra, el Consell Escolar. I més endavant, perquè ja em sentia tant d'aquí que necessitava donar més, també vaig ajudar a redactar projectes per a una cosa que en diuen eleccions i que serveix per escollir els que ens han de manar els propers anys. O que he sovintejat aquesta magnífica i dinàmica biblioteca que tenim a Vilobí, per presentar llibres o per portar un club jove de lectura.

I deixaria per al final explicar una de les activitats més maques, més tendres, però també crec que més arriscades, que he fet al nostre poble. Acompanyar els nens i nenes a conèixer muntanyes, a viure dies i dies al cor de la natura, a muntar-los jocs de nit, a cuinar-los el dinar i el sopar, a explicar-los contes abans d'anar a dormir, a jugar al riu o a la platja, i, sobretot, sobretot, a ajudar-los a compartir, a ser generosos, a fer front als contratemps, a ser forts i valents i a ser feliços. No sé pas si ho hauré aconseguit. Però jo veig, als ulls de tot aquell jovent que sap de què parlo, que hi ha un record molt profund i molt intens de tot el que vam viure plegats.

No voldria desapropiar l'ocasió d'encetar la festa per explicar-los també que he viscut en tres veïnats

diferents. I que a tots tres hi he trobat veïns i veïnes com no n'hi ha al món. Al carrer Montseny, aleshores encara sense asfaltar, els meus fills grans van créixer envoltats d'una llibertat que recordaran sempre amb orgull i emoció. Igual que recordaran els amics i amigues amb qui van compartir-la: l'Albert, en Lluís, l'Adrià, la Laura, en Marc, en David i tants i tants altres. Quan ens vam traslladar al carrer Bernat Boadas, vam saber què era viure més a prop de l'escola, dels comerços, dels esdeveniments més populars. I ara, al veïnat de can Tarré, on ha nascut l'Oleguer, el meu fill petit, tinc la sensació que ho torno a començar una mica tot.

Si fos la persona convidada per encetar la festa de la tribu de fa milers d'anys, també voldria dedicar un record als que ja no són al nostre costat. Perquè també és just recordar les persones absents en moments alegres i divertits, i compartir-los amb elles. Al llarg d'aquests vint-i-sis anys, he vist marxar a moltes d'aquestes persones que, per un motiu o altre, van formar part de la meua vida. I, per desgràcia, no les podré pas anomenar a totes. Espero que us en feu el càrrec. Però permeteu-me la gosadia d'esmentar tres noms. El primer, la senyoreta Rosa com a portantveu de la saviesa, la cultura, la paciència i la discreció en un lloc tan arriscat com és la cova dels aprenents. Els meus fills grans avalen les meves paraules i el meu sentiment, i sé que molts de vosaltres també. Després, un record per la Marta, un símbol de la joventut, del sentiment, de l'alegria, dels somnis i de la vitalitat. Un petó ben fort per tu, estimada i enyorada Marta, i prepara't pel que ha muntat la teva mare aquest vespre, tot darrere del pregó, que ens deixarà a tots amb la boca oberta, un espectacle que, any rere any, i ja en porta 10, el grup de teatre del poble, amb la Dolors al capdavant, ens fa viure moments plens de màgia, de fantasia i també de reflexió. I, finalment, un sentit record per a una persona que per mi ha representat el bo i millor del

veïnatge, en Josep Maria, l'home de l'Elvira, el pare de la Laura i en Xavier. A vosaltres i a tots els que resteu al cor i al pensament de les vostres famílies i dels vostres amics, us enyorem i us recordem en un vespre com avui.

Un vespre que ha de ser d'alegria i de festa. I, aquí, a Vilobí, més que a cap altre lloc del món. Perquè, a pesar de totes aquestes immenses construccions que des de fa anys i anys li estripen el paisatge i li buiden les entranyes (l'eix, l'aeroport, el tren d'alta velocitat, l'autopista), s'ha sabut mantenir al peu del canó, conservant i protegint els seus rius, els seus camps i fruiters, els seus boscos, les seves masies, el seu ritme cultural i social i, us ho dic de debò, és un racó increïblement bell per viure-hi, afectuós, ple de persones amables que et saluden pel carrer, que et faciliten la vida i que te la fan més tendra. En Rafael, per exemple, el meu veí d'ara, se'm va presentar a casa amb un grup electrogen el dia següent de la nevada sense que jo li hagués demanat res. Té, em va dir, perquè no et congelis. Rafael, et dec un pernil! O una llançonisseta, perquè ja sabem que hi ha crisi, les coses com siguin.

Amb tot això us vull dir que no triaria cap altre lloc del món per viure!

I ara deixeu-me dir allò que sembla de pel·lícula, però que avui és més encertat que mai: que visqui la Festa Major i que comenci l'espectacle!

Moltes gràcies!

OPINIÓ

per Dani Saus
www.danisaus.blogspot.com

Una festa notable i el despertar escumós

Un servidor tenia certs temors respecte a la Festa Major d'enguany. La crisi ha arribat a aquest tipus d'esdeveniments i molts pobles s'han hagut d'estrènyer el cinturó i afluixar menys calés dels habituals a les festes locals per tal de no quedar-se encara més baldats econòmicament del que ja ho estaven.

Però a Vilobí d'Onyar no hem tingut pas una Festa Major menys ofensa que la d'altres anys. No sé si és la millor a la qual podem aspirar, però ha estat de les més notables dels últims anys si mirem els precedents.

El Pregó ha comptat amb una protagonista de qualitat, la popular escriptora local Dolors Garcia i Cornellà. De fet, feia temps que cap personalitat local vinculada al món de les arts ens dirigia la paraula des del balcó de l'Ajuntament.

Pel que fa a l'espectacle del Grup de Teatre Can Sagrera, un refregit del bo i millor del que els nostres actors i actrius ens han ofert els últims 10 anys era potser el més adequat, donat un aniversari amb una xifra tan rodona.

La Nit Jove, a part de comptar amb grups modestos però de nivell, estava encapçalada per un grup amb un nom com potser no teníem des de *Dr. Calypso*, els *Teràpia de Shock*.

Com cada any, sardanes i havaneres i els actes obligatoris de l'Onze de Setembre. Potser la taca més negra d'aquesta Festa Major ha estat que per l'entrada a la disco mòbil *Feelgood* s'hagués de pagar un tiquet de 5 euros (quan, l'any passat, tenia l'entrada gratuïta).

És la nostra Festa Major una de les millors que hi pot haver per un municipi tan petit? O es normal tirant a mediocre? Respecte a temps passats, ha degenerat? En cas que hagi degenerat, és una cosa nostra o de la majoria de pobles en general? Suposo que hi hauran respostes per a tots els gustos, però jo prefereixo no trencar-m'hi el cap.

A títol personal poc més puc afegir. En tot cas m'agradaria aprofitar l'espai que m'ofereix aquesta revista per parlar d'una dèria molt per-

sonal, però que espero que a més d'un li despertí certa curiositat (no aspiro pas a ser comprès, ja que seria demanar massa).

La qüestió és: per què ningú pensa en els que anem a dormir tard? Som molts els que el cap de setmana de la Festa Major anem a dormir ben bé a les 7 de la matinada. Si molta gent ho fa dos de cada set dies, és quelcom extraordinari demanar comprensió per un divendres i un dissabte a l'any?

Perquè quan eren les 11 del matí, el son que un servidor tant necessitava es va veure trencar per la veu de Toni Vives, que retronava a través dels altaveus que hi havia a la plaça del Pla. És difícil adormir-te quan sonen a tot volum els últims èxits dels *Stereolove* i dels *Black Eyed Peas*. I més si vius a 50 metres de la plaça!

On hauria de celebrar-se la Festa de l'Escuma? Evidentment seria molt insolidari per part meua dir 'a qualsevol altre lloc que no sigui la plaça del Pla, collons!'

Està clar que és un carreró sense sortida però, qui pensa en els que se'n van a clapar tard durant la Festa Major? Als que en aquestes dates van a dormir aviat i es desperten d'hora tant se'ls en deu fotre, ja que prou que pateixen ells el soroll constant durant tota la nit.

Però pensant-ho bé, potser això és una de les poques coses que ens fa iguals a qualsevol altre Festa Major, per molt bona que pugui ser. Perquè ja podran a Barcelona muntar tots els espectacles que vulguin, que ningú els hi traurà als galls haver de suportar les nits en blanc per culpa del xivarri nocturn, fruit del caprici de quatre alcohòlics esbojarrats, ni als mussols patir l'insomni provocat per mainada i gent gran que tenen l'estúpida mania de celebrar coses abans de les 5 de la tarda.

Til·les i til·les pels matiners, pastilles per dormir pels bohemis i taps per les orelles per ambdós. Tant al llogaret de quatre cases com a la gran metròpoli. Si la vostra Festa Major és més bona o més dolenta, aquí ja no hi entro.

El salitgenc Josep Maria Viñolas Esteva celebra la seva primera Missa Solemne a la parròquia de Santa Maria

El bisbe prelat de l'Opus Dei el va ordenar sacerdot el dia 5 de setembre

Nascut a Salitja (1966), mossèn Josep Maria Viñolas Esteva és llicenciat i doctor en Teologia dogmàtica. També és enginyer tècnic agrícola.

— Quins records tens de la teva vida a Salitja?

— «M'hi vaig estar fins al 18-20 anys. Vaig començar els estudis, els pàrvuls, aquí a Salitja, a les escoles antigues. A partir del 1er fins al 4 art. d'EGB vaig anar a Vilobí i després, a partir de 5è, vaig anar a estudiar a Bell-lloc.»

— Recordes algun professor d'aquí?

— «Sí, el senyor Joan, el senyor Rafael, el senyor Josep, que era el que feia de director aquells anys, la senyoreta Victòria, la senyoreta Rosa...»

— A pàrvuls, a Salitja, eres molt petit per recordar-ne detalls...

— «Recodo que hi anàvem a peu perquè era aquí al costat mateix, i també hi anava el meu germà. I recodo aquell camp de futbol, que feia una baixada..., que el que jugava a dalt sempre guanyava. Érem dues classes, una de nens i una de nenes, i els grans ensenyaven a llegir i a escriure als petits»

— Eres un bon estudiant?

— «Sempre he passat sense destacar, ni per massa ni per poc, però sempre me n'he sortit bé.»

— La vocació sacerdotal se't presenta a Salitja i Vilobí o arran dels estudis a Bell-lloc?

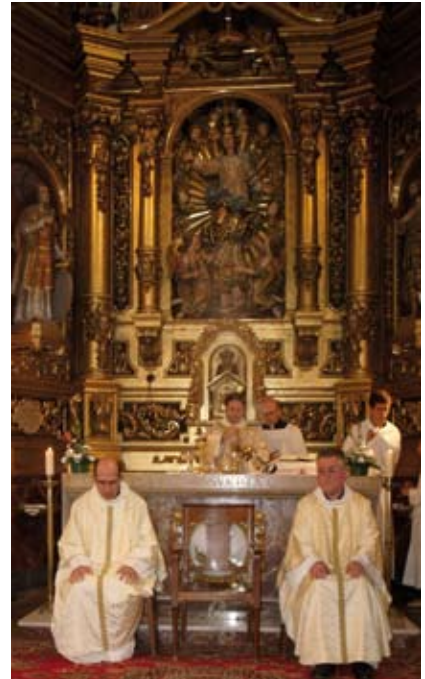
— «Sempre he tingut algunes inquietuds, ja quan estava a Salitja. De fet, quan estudiava a Bell-lloc també vivia a quí a Salitja. Als 15 - 16 anys vaig saber que Déu em demanava alguna cosa, aleshores vaig conèixer l'Opus Dei i m'hi vaig apuntar. Sempre m'havia manifestat predisposat que si convenia podia ser sacerdot i, ja al cap d'un temps d'estar fent classes, ara fa uns vuit anys, vaig dir-ho clarament al prelat de l'Opus Dei: si feia falta, no tenia cap problema a ordenar-me sacerdot.»

— I vas prendre la decisió en ferm...

— «Aleshores, gairebé amb quaranta anys, vaig a anar a estudiar Teologia a Pamplona, on hi he residit quatre anys. Encara que no és necessari per ser capellà em va semblar que seria bo que fes la llicenciatura i el doctorat en Teologia.»

— També has estat vivint al Penedès...

— «He estat gairebé vint anys treballant de professor al Penedès, a Camp Joliu, una escola agrària. Allà feia classes d'anàlisi química aplicada a l'agricultura i la ramaderia, de botànica... Després aquesta escola va anar canviant i ara és d'ensenyament general, sem-

Imatges de l'església de Santa Maria de Salitja, el diumenge dia 19 de setembre, amb motiu de la celebració de la primera Missa Solemne de mossèn Josep Maria Viñolas Esteva. La cerimònia va reunir més de 350 persones i es van instal·lar seients a l'exterior de l'església per a seguir la litúrgia.

blant a Bell-lloc, i encara m'hi vaig estar fent classes alguns anys més. a Camp Joliu em vaig poder relacionar amb molta gent i vaig conèixer el món del vi i del cava. Ensenyàvem a fer vi i cava als alumnes.»

—Quin contrast, la vida acadèmica ensenyant a fer vi i cava i la vida religiosa...

—«Des de fora pot semblar un contrast, però jo crec que és com una continuació. I ara continuo treballant col·legis, estic a Bell-lloc i a Les Alzines, i continuo amb la formació de la gent. Si abans era una formació més acadèmica i més professional, ara em dedico a uns continguts més integrals que ajudin a donar unitat a tots els ensenyaments i sentit a la vida humana, sobretot en adolescents. I també en l'orientació o acompanyament espiritual, perquè sàpiguen comptar amb Déu en la seva vida.»

—Així, tornes a residir a Salitja...

—«A Salitja hi vinc encara molt sovint perquè m'estic a la vora, però estic vivint a Montfullà (Gironès), en una residència. Allà hi tinc una mica més de calma i organització.»

—Després de l'Ordenació, quin significat té la Missa Solemne?

—«De vegades es diu malament 'Primera Missa', però clar, primera missa no ho és, perquè la primera missa és la de l'Ordenació. La segona missa la vaig celebrar al mateix Santuari de Torreciudad, on em vaig ordenar, molt íntima, amb els familiars més propers. I després, tots aquests dies he estat celebrant a molts llocs. Es diu primera Missa Solemne la que fas partícep als coneguts, als familiars, a la gent del poble, del fet de l'Ordenació d'una persona. És una ocasió per

celebrar aquest fet de l'Ordenació Sacerdotal amb una missa.»

—Qui et va acompanyar en la Missa Solemne a Salitja?

—«N'hi va haver molts que no varen poder venir, és clar, a les dotze del migdia un diumenge, els capellans estan celebrant missa a les parròquies. Els que van venir els vaig convidar jo i, altres que vaig convidar, no varen poder venir. Entre els que van estar aquí celebrant hi havia mossèn Joan Camí, que és el que va predicar, que era capellà a Bell-lloc els anys en què jo hi vaig estudiar i que em va influir molt; mossèn Joan Magraner, que està de capellà a Bell-lloc actualment i és el que em va organitzar una mica la celebració, el mestre de cerimònies; el rector actual de Vilobí, mossèn Esteve Sureda; el rector que hi havia hagut abans, mossèn Àngel Pagès; i hi havia mossèn Jordi Triadó, mossèn Xavier Freixa i altres sacerdots de la Prelatura de l'Opus Dei que estan a Girona. Érem nou concelebrants; amb mi, deu.»

—Què és l'Opus Dei?

—«L'Opus Dei és una Prelatura personal, una part de l'Església Catòlica, que té un bisbe propi, que és el prelat (que és el que em va ordenar a Torreciudad), i que promou entre tots els fidels cristians el buscar la santedat a través de les coses de cada dia: del treball professional, els que estan casats a través de l'educació dels fills... Totom està cridat a la santedat, un missatge que va quedar establert en el Concili Vaticà II, si bé el 1928, l'any en què es va fundar l'Opus Dei, era una cosa molt nova. Qui volia ser sant a l'Església, havia de ser capellà o religiós, en canvi, tot batejat, pel fet d'estar batejat, té l'obligació de ser sant, i ha de fer-ho portant

Mossèn Josep Maria Viñolas Esteva, amb el vestit de 'clergyman', la indumentària característica dels sacerdots de l'Opus Dei.

una vida cristiana en els fets de cada dia. Aquest és el missatge de l'Opus Dei. Aleshores, els sacerdots que hi ha a l'Opus Dei, que són una minoria, transmeten aquest missatge i ajuden els demés fidels de la Prelatura a través dels apostolats.»

—**És una minoria, però implantada a tot el món...**

—«La seu és a Roma i l'Opus Dei està establert en molts països i, en d'altres, estan demanant que s'hi vagi i encara no hi ha prou gent per poder-hi anar o, en altres països, no hi ha la suficient llibertat religiosa per poder-hi anar, com és el cas de Cuba, o de Xina.»

—**A banda que la teva trajectòria diària queda clara a través de les teves paraules, tens algun projecte a mig o llarg termini?**

—«Jo crec que el meu lloc és aquí, entre la gent d'aquí. Hi ha gent que té projectes, per anar a països del Tercer Món, però jo penso que aquí hi ha molta feina a fer, que estem en una cultura que encara és cristiana i que cal retrobar aquestes arrels cristianes, que no ens esborrin. Hem de continuar, això és el que penso jo. El meu projecte és procurar que la nostra cultura catalana, tan cristiana que ha estat sempre, i el tant que ha influït el cristianisme en la cultura, continuï. I que les persones continuïn vivint amb els valors cristians.»

—**Com veus Salitja? Com expliques que ets d'aquí quan et diuen d'on ets?**

—«Salitja és un poble que està molt bé, a prop de Girona i de Santa Coloma de Farners, que no té Ajuntament però gràcies a Déu té una parròquia i una església molt maca; aquest poble té uns arrelats valors cristians, amb famílies molt cristianes. I sempre que penso en Salitja penso també en la música, que ha sigut molt important en aquest poble. Des de petit hi vaig aprendre música, quan hi havia mossèn Marcel·lí; ell i altres professors van ensenyar música a tot el jovent del poble. Ens ho vam passar molt bé anant a altres pobles a tocar en celebracions litúrgiques, i en festes majors, tocant havaneres, sardanes, cançons populars... Per mi la música ha estat un nexa d'unió entre el jovent del poble.»

—**Conserves algun lligam amb la música?**

—«Vaig estudiar uns anys al Conservatori, sense acabar, perquè no hi ha temps per tot. He fet algunes classes de música i, en estones lliures, he tocat una mica l'acordió i el piano.»

—**Per què els sacerdots de l'Opus Dei vestiu diferenciats de la resta dels capellans?**

—«De fet, diríem que perquè els altres no van vestits com nosaltres. La nostra manera de vestir és un senyal de disponibilitat: aquíestic jo, sóc capellà i si et puc ajudar en alguna cosa, aquí em tens. No és amagar-se o avergonyir-se de la condició de capellà.»

A la imatge superior, vista panoràmica de l'escola Camp Joliu, de l'Arboç (Penedès), on mossèn Josep Maria Viñolas Esteva ha exercit de professor durant vint anys. Les dues fotografies centrals són del Santuari de Nostra Senyora dels Àngels de Torreciudad (Osca), el diumenge dia 5 de setembre, quan mossèn Josep Maria Viñolas Esteva va ser ordenat sacerdot. A la imatge inferior, Josep Maria Viñolas Esteva a Salitja, en el domicili familiar.

per Rosa Bosch i Bech
rosa.astrologia@gmail.com

OPINIÓ

Ja vam dir el primer dia que hi ha tres ingredients bàsics –planetes, signes i cases– que es combinen per formar una carta astral. Els planetes representen les eines que utilitzem per establir contacte amb el món. Indiquen el tipus d'energia o activitat. Els signes indiquen la manera com es manifesta aquesta energia. L'acció de Mart, per exemple, pot donar-se d'una manera elegant i harmònica, si està a Balança, o cautelosa i premeditada, si està a Capricorn, etcètera. Les cases, en canvi, ens mostren en quins àmbits específics de la vida o en quins camps de l'experiència, succeeixen les coses. Imaginem que Mart a Balança està a la casa 12, que és la casa de l'ocult i de tot allò que no volem veure. Aquesta persona trobaria bellesa i equilibri on la majoria només veuria defectes i alienació. Mart a Capricorn a la casa 2, la casa dels recursos, ens parlaria d'una persona que no donaria 2 si no tingués 3 i no sabés que pot guanyar 4... En fi, les combinacions d'aquests tres ingredients són múltiples i la interpretació requereix una anàlisi detallada de cada element, per intentar fer una síntesi coherent de la història que ens presenta una carta. A partir d'aquí, és qüestió d'experimentar.

SIGNES

ÀRIES ♈ "Auto afirmació". Impulsiu Irreflexiu	BALANÇA ♎ "Sociabilitat". Pactes. Harmonia. Dubtes.
TAURE ♉ "Determinació". Perseverança. Concreció. Possessiu.	ESCORPÍ ♏ "Transformació". Intensitat continguda
GÈMINIS ♊ "Versatilitat". Adaptable Comunicació. Dispersió.	SAGITARI ♐ "Aspiració". Entusiasta. Ideals elevats.
CRANC ♎ "Impressionabilitat". Emotiu. Nutrici	CAPRICORN ♑ "Realització". Prudent. Solitari. Objectius a llarg termini.
LLEÓ ♌ "Afecte". Busca reconeixement. Vital. Arrogant.	AQUARI ♒ "Altruisme". Idealista. Independent.
VERGE ♍ "Discerniment". Perfeccionista. Analític. Lògic.	PEIXOS ♓ "Receptivitat". Compassiu. Psíquic. Confós.

Per energies:

	TERRA	FOC	AIGUA	AIRE
CARDINALS (Impulsen)	Capricorn	Àries	Cranc	Balança
FIXOS (Donen continuïtat)	Taure	Lleó	Escorpí	Aquari
MUTABLES (S'adapten)	Verge	Sagitari	Peixos	Gèminis

Per elements:

De FOC (Actius)	Àries	Lleó	Sagitari
De TERRA (Materials)	Taure	Verge	Capricorn
D'AIRE (Mentals)	Gèminis	Balança	Aquari
D'AIGUA (Emotius)	Cranc	Escorpí	Peixos

CASES.

I =	Personalitat. Imatge que mostrem.
II	Recursos. Materials, intel·lectuals, espirituals.
III	Relacions d'utilitat. Estudis. Idees. Gent del nostre entorn. Germans.
IV	El nostre interior. Arrels. Casa. Pare.
V	Creativitat. Expressió. Joc. Estratègia. Nens.
VI	Exigència externa. Treball. Obligacions. Salut.
VII	L'altre. Parella. Soci. Col·labora en el mateix propòsit.
VIII	Regeneració. Neteja. Sexualitat. Mort i renaixement.
IX	Comprensió. Filosofia. Religió. Ideals. Sentit de la vida.
X >	Posició social. Fama. Reputació. Imatge pública. Mare.
XI	Objectius. Amistats. Grups. Projectes socials.
XII	L'ocult. Exigència interna. Inconscient. Marginació.

SANTA COLOMA DE FARNERS - GIRONA

De dilluns a divendres feiners

Santa Coloma de	7.00	7.45	9.15	11.15	13.15	15.15	17.15	18.15	19.15
------------------------	------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

(1) Realitza parada IES Santa Coloma

Dissabtes feiners

Diumenges i festius

GIRONA - SANTA COLOMA DE FARNERS

De dilluns a divendres feiners

Girona	7.00	8.00	9.15	12.15	13.15	14.15	16.15	18.15	19.15	20.15
---------------	------	------	------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

Dissabtes feiners

Diumenges i festius

Coses d'abans i d'ara

© JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

«Avui en dia, sembla que s'imposa molt la llengua anglesa com a mitjà de comunicació internacional i és molt corrent la inclinació a aprendre anglès ja de petit.

Als diaris esportius hi trobem moltes paraules angleses com out, corner, offside o hat trick i els ordinadors i aparells de tecnologia mèdica ens donen les ordres en anglès o tan mal traduïdes que costen d'interpretar.

Bé, casualment ha caigut a les meves mans unes postals rebudes per la meva mare els primers anys del segle xx escrites en esperanto. Això m'ha portat a repassar el que representà aquest idioma internacional de comunicació, creat a Polònia el 1887 pel doctor Lazarus L. Zamenhof.

Aquesta llengua s'expandí aviat per Rússia i els països bàltics, a França hi arrelà des del 1898, i a Catalunya el 1904 ja es fundà una associació que publicava el butlletí Espero de Katalunjo.

L'any 1909 es convocà a Barcelona el Cinquè Congrés Internacional d'Esperanto amb el doctor Zamenhof com a president d'honor. Tot seguit s'anaren creant moltes associacions esperantistes a tot Catalunya. Girona també s'apuntà a la moguda per promoure aquesta llengua des dels seus inicis i no és gens estrany que la meva mare, mestra i amb pares i avis mestres, s'hi apuntés.

Repassant les postals escrites en esperanto que he trobat a casa n'hi han sis

que va rebre des d'Amiens (França), una des d'Amsterdam (Holanda), dues procedents de Dobrezén (Hongria), i sis del senyor Maslov d'Omsk (Sibèria). D'aquest últim la primera postal era del 16 de setembre del 1911 i l'última del 4 de maig de 1912. Segons havia sentit explicar a la meva mare, ella plegà de contestar les seves postals quan aquest rus de Sibèria digué que vindria a Girona per conèixer-la. Aquells anys, Europa començava a bellugar-se, faltava ja poc per la primera guerra europea i la revolució russa, no era moment per embolicar la troca.

En fi, si hi ha algú interessat a estudiar el tema de l'esperantisme a casa nostra podria visitar un museu-biblioteca sobre l'esperanto que hi ha al poble de Sant Pau d'Ordal (Alt Penedès). Si està tancat, demaneu pel farmacèutic, que va ser un dels seus promotors.»

Moltes paraules de la llengua anglesa s'usen a la premsa diària i s'acaben convertint en una rutina, especialment als periòdics esportius. L'esperanto també dona a conèixer les grans obres de la literatura universal, a més de traduir obres de llengües minoritàries europees. A Catalunya, per exemple, ja a primers del segle XX es va editar una 'Katuluna Antologio'.

Si hem xapotejat un parell d'idiomes, és fàcil entendre l'esperanto només amb lleugeres nocions de gramàtica.

